DENİZ KURDU

Jack LONDON

EĞİTİM YAYINLARI

DENİZ KURDU

JACK LONDON

Çeviren: Hüseyin Bengi Şen

EGİTİM YAYINLARI

Milli Eğitim Bakanlığı 17 Ocak 1989 Tarih 2140/60 Sayılı Tebliğler
Dergisinde öğrencilere tavsiye edilmiştir

ÇOCUK KİTAPLARI DİZİSİ : 9 DÜNYA KLASİKLERİ DİZİSİ:?
ISBN 975-8462-30-X

1

Sausalito ile San Francisco arasında gidip gelen Martinez gemisine binmiştim. Hava çok sisliydi. Gemimiz ağır aksak dümeni sağa kırdı. Ama bu kez düdük sesi duyulmaya başladı. Aynı anda tam önümüzden bir düdük sesi daha geldi. Tehlike ikileşmişti.

Yolculardan biri avaz avaz:

"Üstümüze geliyor. Bakın bakın! Sesimizi duymuyor galiba, diye bağırdı.

Birden sis yarıldı kara bir tekne üstümüze geldi ve bize çarptı. Yolcular bağırmaya, çığlık atmaya başladılar. Kadınların çığlıkları moralimi bozdu. Can yeleği aradım, ama panik içindeki yolculardan buna fırsat bulamadım. Midem bulanıyordu. Denize kurtarma sandalları indiriliyor ve hemen doluyordu. Hatta çoğu daha denize indirilmeden doluveriyordu. Gemimize sular doluyordu. Batmaktan kurtulamayacaktık. Denize atlayanlar dayanamıyorlar, gemiye dönmek istiyorlardı.

Bir can yeleği bulup sırtıma geçirdim ve suya daldım. Yelek beni su üstünde tutuyordu, ama soğuk, vücuduma acı veriyor, ağzıma burnuma tuzlu sular doluyordu. Birden akıntıya kapıldığımı hissettim. Sesler uzaklaşmaya başladı. Büyük bir korkuya kapıldım ve tüm gücümle bağırdım. Sonra... Sonrasını anımsayamıyorum. Bayılmışım. Kendime geldiğim zaman her taraf karanlıktı.

Sisler arasında bir teknenin üstüme doğru geldiğini gördüm, ama kaçamadım. Dümende oturan adamın ağzından çıkan sigara dumanlarını bile farkettim.

Bağırmak istedim, bağıramadım. Ağzımı açtım, ama hiç bir ses gelmedi. Dümendeki adam, son anda beni gördü. Gördü, ama vakit çok geçti. Durmasına olanak yoktu. Tekne, sislerin arasında yitip gitti.

Vücudum gibi beynim de uyuşmaya başlamıştı. Kendimi toparlamaya çalışıyordum, bir türlü başaramıyor, tekrar bayılacak gibi oluyordum. Derken kürek şapırtıları, insan sesleri duymaya başladım. Acaba düş mü görüyordum? Hayır... Sesler gittikçe yaklaşıyordu. Farkında olmadan bağırıyor olmalıydım ki, birisi üstüme eğildi:

"Yeter artık, bağırma. Geldik! Kurtaracağız seni." dedi.

Tüm çabama karşın tekrar kendimi kaybettim.

2

Kendimi bir boşluk içinde hissediyor, havada uçtuğumu sanıyordum. Bir süre böyle kaldıktan sonra, ağır ağır gözlerimi açtım. İki adam, yanıma diz çökmüşler, üstümde bir şeyler yapıyorlardı. Kendime geldiğimi görünce birisi:

"Tamam artık Johnson..." dedi. "Kendine geliyor. Yeter bu kadar."

Johnson dedikleri adamın göğsümü ovduğunu anladım. Aşçıya benzer biri, yattığım yere doğru eğildi, nazik bir sesle:

"Şimdi kendinizi daha iyi hissediyorsunuzdur, değil mi?" diye sordu.

Sesimi çıkarmadan, Johnson'un da yardımıyla doğrulmak istedim. Aşçı, gülümseyerek elime bir fincan verdi:

"İçin şunu. Size iyi gelir..." dedi.

İçtiğim şey çaya benziyordu. Pek iyi değildi ama sıcaktı. İçimi ısıttı. Çayı içerken göğsümün üstündeki yaralar dikkatimi çekti. Onlara teşekkür ettim. Johnson yaralarımı kontrol etti.

"Deriniz neredeyse yüzülecekmiş." dedi.

"Giyebileceğim kuru bir giysiniz var mı?" diye sordum.

"Tabii efendim." dedi Johnson. "Aşağıdan getirivereyim. Eskidir, ama kusura bakmazsınız artık. Kendinizinkiler kuruyana dek idare eder."

Gidip hemen giysileri getirdi. Giyerken nerede olduğumuzu sordum.

"Gemimizin adı Hayalet'tir. Farallones açıklarında bulunuyoruz. Gidiş yönümüz Güneybatı'dır. Japonya açıklarında ayıbalığı avlamak istiyoruz." diye açıklama yaptı.

Kaptanla görüşmek istediğimi söyledim.

"Kaptanımızın adı Larsen'dir." dedi. "Herkes onu Kurt Larsen diye çağırır, bilir. Asıl adını bilen yoktur. Ancak..."

"Ancak ne?"

"Kaptanımız biraz sinirlidir de... Konuşmalarınıza dikkat etseniz, aşağıdan alsanız iyi olur diyecektim."

Utanır gibi önüne baktı:

"İkinci kaptan da biraz fazla kaçırmış..."

O sırada aşçıbaşının kendisine baktığını görünce geri çekilerek uzaklaşmaya çalıştı. Giderken yüzüme anlamlı anlamlı bakarak göz kırptı. Sanki, "Uyarılarıma kulak ver. Kaptanla konuşurken dikkatli ol" demek istiyordu."

Yeni giysileri giyip, güvertede dolaşmaya başladım. Herkes kendi işiyle meşguldü, benimle pek ilgilenen yoktu. Hava günlük güneşlikti. Biraz daha yürüyünce, ambar kapağının üstünde, yerde yatan bir adam gördüm. İçkiyi fazla kaçırmış olacaktı. İkinci kaptan herhalde buydu. Dümenci, adamın üzerine bir kova suyu boca ediverdi. İkinci kaptan ayılmayınca, kovayla denizden su çekip dökmeye devam etti. Oraya gelen aşçıbaşı, güvertede dolaşmakta olan yaşlı denizciyi gösterdi. Geminin kaptanının o olduğunu anladım.

İkinci kaptan bir türlü kendine gelemiyordu, kriz geçiriyordu. Kaptan, dolaşmayı bırakıp onun başucuna dikildi. Üzülüp iyileştirmeye çalışacağına sövüp saymaya başladı. İkinci kaptan şöyle bir doğrulmaya çalıştı. Tüm vücudu kasıldı, derin bir iç geçirerek başı yana düştü, kıpırdamaz oldu. Ölmüştü.

3

Ben bir cenaze yapılacağını beklerken, kaptan, cesedi bir çuvala koyup denize atmalarını emretti. Dibe batması için ayağına ağır bir şey bağlanacaktı. Gemicilerinden birisi:

"Kim dua edecek?" dedi.

Kaptan beni işaret ederek:

"Belki bu dostumuz papazlık görevi yapabilir." dedi.

"Özür dilerim. Ben, rahip değilim." dedim.

"Peki ne iş yaparsın sen?"

"Şey... Çalışıyorum işte..."

"Hangi işte çalışıyorsun, sana kim bakıyor?"

"Gelirim var."

"Nereden geliyor bu gelir, babandan mı? Ver şu ellerini bakayım!" Böyle diyerek ellerimi inceledi, yüzünü buruşturarak: "Pöh! Bu eller, kadın eli gibi. Ancak bulaşık yıkayabilirler." dedi.

"Karaya çıkmak istiyorum ben. Bırakın beni!" diye bağırdım. "İstediğiniz parayı vereceğim. Geri gitmeliyiz."

Alayla yüzüme baktı. Sonra ciddiyetle:

"Benim teklifim seninkinden daha güzel." dedi. "Hem senin için çok iyi olacak. İkinci kaptanın öldüğünü gördün. En güvendiğim tayfa ikinci kaptan olacak. Kamarotu tayfa yapacağım. Kamarotum da sen ol. Ayda yirmi dolar veririm. Böylece kendi kazancınla yaşamayı öğrenirsin belki."

O anda bir yelkenli geminin bize doğru yaklaşmakta olduğunu gördüm.

"Şu gemi biraz sonra yanımızda olacak. San Francisco'ya gidiyor galiba." dedim.

Kaptan hiç konuşmadan önüne bakarak düşündü, sonra kararlı bir sesle:

"Aşçıbaşı!" diye bağırdı. "Çabuk yanıma gel!"

Aşçıbaşı hemen koşup geldi:

"Buyrun efendim." dedi.

"Kamarotu çağır bana."

"Başüstüne efendim!"

Aşçıbaşı biraz sonra, yanında on sekiz, on dokuz yaşlarında bir delikanlı olduğu halde geldi. Kaptan delikanlıya dikkatle bakarak:

"Adın neydi bakayım senin?" diye sordu.

"George Leach efendim."

"Yaşın kaç?"

"On altı."

"On altı yaşından büyük gösteriyorsun. Yalan söyleme! Neyse... Seni tayfa yaptım. Artık güvertede çalışacaksın."

Delikanlı bir şey diyecek oldu. Kaptan aldırmadı, öteki denizciye:

"Johansen!" diye bağırdı.

"Buyurun efendim."

"Seni ikinci kaptan yaptım. Denizcilikten anlıyor musun bakalım?"

"Pek anlamam efendim."

"Önemli değil. Anlar gidersin. Bundan sonra ikinci kaptansın."

Johansen sevinerek:

"Peki efendim." dedi.

Kamarotun orda öyle dikildiğini gören kaptan öfkeyle:

"Ne bekliyorsun?" diye sordu.

"Şey efendim... Ben tayfa olarak değil, kamarot olarak yazıldım. Öyle kalsam daha iyi olacak."

"Hadi topla eşyalarını bakalım ve hemen görevine başla."

Kaptanın bu kesin konuşması karşısında başkası olsa emrini hemen yerine getirirdi. Ama delikanlı yerinden kıpırdamadı. Kurt Larsen yumruklarını sıktı ve kamarotun midesine öyle bir vurdu ki, genç neye uğradığını şaşırdı, havada uçarak yere yığıldı. Kaptan Larsen hiddetle:

"Eee? Şimdi kararını verdin herhalde." dedi.

Demin gördüğüm yelkenli iyice yaklaşmıştı. Gemiyi göstererek:

"Ne gemisi bu?" diye sordum.

"Kılavuz gemisi. Adı Lady Mine. Dört beş saate kadar San Francisco limanına varır..."

"Lütfen gemiye işaret verir misiniz? San Francisco'ya döneceğim."

Kaptan hiç sesini çıkarmadı.

Cesaretle geminin küpeştesine gittim. Ellerimi ağzıma siper yaparak:"

Heey, Lady Mine... Geminize beni de alın!" diye bağırdım.

Dümende oturan gemici, eline bir megafon alarak bize doğru çevirdi:

"Ne oldu, ne var?" diye bağırdı.

"Evet... San Francisco'ya gitmeliyim. Çok önemlidir! Beni geminize alırsanız, size bin dolar öderim."

Kaptan hemen arkamdan gür bir sesle:

"Siz onun söylediklerine bakmayın." dedi. "İçkiyi biraz fazla kaçırdı. Deniz yılanı falan görmeye başladı. Nasıl olsa ayılır birazdan."

"Peki öyleyse... Yolunuz açık olsun!"

Kaptanla gemici birbirlerine dostça el salladılar. Tekne hızla uzaklaşıp gitti. Umduğum dağlara kar yağmıştı. Kaptanın gözlerinin içine bakarak:

"O bin doları size veririm." diye mırıldandım.

"Kapa çeneni! Kamarotluk yapacaksın. İşte o kadar! Kabul etmezsen ben sana ettirmesini bilirim."

Kamarotun düştüğü duruma düşmemek için:

"Peki..." dedim.

"Efendim diyeceksin."

"Peki efendim."

"Adın ne?"

"Van Weyden efendim. Humphrey Van Weyden."

"Yaşın kaç?"

"Otuzbeş."

"Johansen, herkesi buraya topla da, şu cenaze işini bitirelim artık."

"Başüstüne efendim!"

Çok geçmeden gemide çalışan herkes güverteye toplandı. Tam yirmiiki kişi vardı. Çoğu İngiliz ya da İskandinav'a benzemiyordu. Kurt Larsen:

"Uzun boylu konuşmayalım. Cesedi suya atacağız!" dedi.

Tayfalar hayretle birbirlerine baktılar. Hepsi de birkaç güzel söz, bir iki dua bekliyordu çünkü.

"Haydi! Ne bekliyorsunuz? Bütün günümüzü burada mı geçireceğiz?"

Kaptanın bu bağırışı üzerine ceset denize atıldı. Tören bitmişti. Kaptan memnuniyetle ellerini arkasına bağladı:

"Johansen!" diye bağırdı.

"Buyurun efendim!"

"Rüzgar doğudan esmeye başladı. Gerekeni yapın. Hadi iş başına!"

"Başüstüne efendim!"

Johansen hemen sağa sola emirler yağdırmaya başladı. Ben de sisler arkasında kalan, belki de hiç göremeyeceğim California'ya baktım.

...Ve artık, eski bir tekneyle, dediğim dedik inatçı bir kaptanla, bilinmeyen bir yöne doğru gidiyordum.

4

Her şey çok değişmişti...

Bir örnek vermek gerekirse, daha önce bana iyi davranan aşçıbaşı bile zalimleşmeye başlamıştı. Kendisine "Bay Muridge" dememi istiyor, kaba saba davranıyor, emirler yağdırıyordu.

Dört kamarayı temizliyor, ayrıca mutfakta Thomas'a yardım ediyor, patates soyuyor, çay pişiriyor ve sofrayı kurup kaldırıyordum.

İşe başladığım ilk gün, hava çok rüzgarlıydı. Dalgalar gemimizi bir oraya, bir buraya sürükleyip duruyordu. Beni sabahleyin erkenden saygısızca kaldırmışlardı. Çay hazırlamış, bir elime taze ekmeği, öbür elime çaydanlığı almış, kaptanın kahvaltısını götürüyordum. Kurt Larsen bir köşede oturup sigarasını içerken, birden uzaklarda bir yere baktı, telaşla:

"Dikkatli ol! Geliyorlar!"diye bağırdı.

Ne demek istediğini anlayamadım. Kocaman bir dalga geldi ve beni aldığı gibi uçurdu, mutfak kapısının yanına atıverdi. Dizim çok sızlıyordu. Kaptan:

"Haydi sallanma! Dinlendiğin yetsin. Hımbıllık etme. Daha çok işin var." diye bağırdı.

Bu sözler sanki herkese bir işaret olmuştu. Başta aşçıbaşı olmak üzere beni böyle çağırmaya başladılar. Kaptandan cesaret alan aşçıbaşı yanıma geldi:

"Hep öyle yatıp duracak değilsin ya. Hadi bakalım. Çayı yeniden yap da aklın başına gelsin." diye beni azarladı.

Acıyla yüzümü buruşturduğumu görünce:

"Ne o, dizin çok mu ağrıyor süt kuzusu?" diye sordu.

Çaresiz ayağa kalktım ve yeniden çay hazırlamaya başladım.

Kahvaltıdan sonra yatağımın üstüne oturup dizimi inceledim. Gemici Henderson yanıma gelerek yarama baktı:

"Kötü yaralanmışsın. Üstüne bez sar, geçer." dedi.

Bu gemicilerin tedavi yöntemleri bu kadar basitti işte. Evde olsam günlerce yatakta yatardım. Ama burada çalışmak zorundaydım.

Geçmişi düşündüm. Evde kalan yakınlarımı gözümün önüne getirdim. Yakınlarım ve arkadaşlarım beni öldü sanıp ne kadar üzülmüşlerdir kimbilir.

Böyle düşünüp dururken, bir de baktım ki, üstümdeki giysiler kuruyuvermiş. Evde olsam bunları hemen çıkarmazsam üşütüp hastalanabilirdim. Demek ki güç koşullara alışmıştım. İnsanoğlunun en önemli özelliği buydu işte.

Bu gerçeği ilerde daha iyi anlayacaktım.

5

Gece hiç uyuyamadım. Dizim çok acıyordu. O bakımdan sabah erken kalkamadım. Aşçıbaşı beni tekmeyle kaldırmak istedi. Ama gürültü ettiği için bir avcı çok kızdı ve postalını adamın kafasına fırlatıverdi. Thomas özür dileyerek dışarı fırladı. Yediği darbeyle kulağı şişmişti.

Giyinirken cüzdanımın içinin bomboş olduğunu gördüm. Tam yüzseksenbeş dolarım vardı. Oysa şimdi tek bir gümüş lira kalmıştı geride. Öfkeyle aşçıbaşının yanına koştum:

"Cüzdanımdaki paralar nerede?" diye sordum.

Aşçıbaşı soğukkanlılıkla:

"Buraya bak hımbıl!" diye tısladı. "Sana yaptığım iyilikleri unuttun galiba. Hadi bakayım, doğru işine git ve bir daha böyle yersiz sorular sorma!"

Yumruklarını sıkıp üstüme yürüdüğünü görünce sesimi çıkaramadım. Burada her şey kaba kuvvetle çözümleniyordu. İnsanlık, ahlak gibi erdemler bir kenara atılmıştı.

Kahvaltıyı hazırlayıp yerine ulaştırdıktan sonra, aşçıbaşı elime bir kova ocak külü verip, denize dökmemi istedi. Hava rüzgarlıydı. Kovayı dökecekken Johansen bir işaret yaptı. Bana selam veriyor sandım. Meğer külleri öteki tarafa dökmemi istemiş. Külleri denize dökeyim derken, rüzgarın etkisiyle küller üstüme uçuştu. Kül banyosunu yalnız ben yapsam neyse, kaptanla dümenci de küllere bulandı. Kaptandan öyle bir tekme yedim ki, yere kapaklanıverdim. Mutfağa ancak sürüklenerek dönebildim. Kaptan'ın arkamdan gelip beni döveceğinden korktum. Ama gelmedi. Öğleden sonra Kaptan'ın kamarasını temizlerken başucundaki küçük bir kitaplıkta edebiyat, sanat, bilim kitaplarına rastladım ve çok şaşırdım. Kamaradan çıkarken kaptan hakkındaki düşüncelerim de ne kadar yanıldığımı anladım ve ona paramın çalındığını söylemeye karar verdim.

Kaptan küpeşteye dayanmış, dalgın dalgın bir şeyler düşünüyordu, ağzında sigarası vardı. Yanına yaklaştım ve soyulduğumu anlattım. Aşçıbaşından kuşkulandığımı belirttim.

"Bu sana bir ders olsun." diye mırıldandı. "Bundan sonra paranı nasıl saklayacağını öğrenirsin, gerekli önlemleri alırsın artık. Parayı sen

kazanmadığın için, değerini bilmiyordun. Bu iş, bu yüzden geldi başına..."

Bunları dedikten sonra sustu, sigarasından birkaç nefes çekerek uzaklara baktı. Sakin bir sesle:

"Seni burada tutmamın nedenini biliyor musun?" diye sordu.

"Çünkü benden daha güçlüsün." dedim öfkeyle.

"Bunu yalnız kaba kuvvete mi bağlıyorsun? Sakın yanılmış olmayasın? Belki başka nedenler de olabilir... Bir de bunları düşünsene. Neyse, yaşayan görür!"

Böyle dedikten sonra gitmeye hazırlandı. Durdu:

"Çalınan paran ne kadardı?" diye sordu.

"Yüzseksenbeş dolar... Efendim!" dedim.

Kafasını sallaya sallaya yürüdü.

Tayfalara sövüp saydığını duydum.

6

Ertesi sabah hava çok güzeldi. Kaptan güvertede gezinip duruyor, geminin daha hızlı gitmesi için kuzeydoğudan gelecek rüzgarı bekliyordu. Avcılar son hazırlıklarını yapıyorlar, sandallarına av malzemelerini yüklüyorlardı. Altı sandal avcıların, bir sandal da kaptanındı.

Gemicilerle avcılar arasında anlaşmazlık vardı. Sık sık kavga çıkıyordu. Yine öyle günlerden biriydi. Sinirli bir hava vardı gemide. Her gün gemicilerden biri direğe çıkar, fırtınanın dolaştırdığı ipleri çözerdi. Sıra Harrison adlı bir köylü çocuğuna gelmişti o gün. Pek gemicilikten anladığı yoktu Harrison'un ve direğe çıkmaktan korkuyordu.

Johansen buna çok kızdı ve sövüp saymaya başladı.

Kaptan, öfkeyle onu susturdu.

"Yeter!" diye bağırdı. "Bu gemide benden başkası küfredemez. Anladın mı?"

"Evet efendim! Başüstüne!"

Harrison, kurtuluş olmadığını anlayınca direğe tırmanmaya başladı. Korkudan tir tir titriyordu. Paniğe kapılırsa yere düşebilirdi. Büyük bir dalgayla gemi yana yattı ve Harrison düşecek gibi oldu. Zar zor kurtuldu ama, sapsarı kesilerek kusmaya başladı.

Kaptanın ona acıyarak aşağıya indireceğini sandım. Ama o, onu korkaklıkla suçladı, Johansen'in aşağıdan çekilmesini emretti. Johansen Kaptan'a karşı çıktı ve:

"İyi niyetli biridir. Zamanla öğrenir. Bu bir..."

Sözlerini tamamlayamadan kaptan onu susturdu:

"Yeter!" diye bağırdı. "O, benim adamım değil mi? Ne istersem yaparım. Siz ne karışıyorsunuz? Orada kalacak."

Harrison tırmanmayı sürdürdü, direğin tepesine gelince iplerin düğümlerini çözdü, yelkenleri yerli yerine oturttu. Aşağıya bön bön baktı. Herhalde inmeye cesareti yoktu. Saatlerce orada kaldı. Yardım etmeye kalkanları kaptan engelledi.

Harrison baktı ki iş başa düştü, kendisine aldıran yok, saat altıda yavaş yavaş aşağıya indi. Hiç konuşmadan, önüne bakarak kamarasına gitti.

Ertesi gün, öğleden sonra, güverteyi silerken, kaptan başıma dikildi.

"Ne o, bugün niye bu kadar sinirlisin, ne oldu?" diye sordu.

"O çocuğa karşı gösterdiğiniz acımasızlık beni üzdü." dedim sertçe.

Kaptan bir kahkaha attı:

"Ha, şu deniz tutan çocuğu kastediyorsun galiba." dedi. "Böyledir işte. Kimini deniz tutar, kimini tutmaz. Dün ona yardım etmiş olsaydık, direğe bir daha çıkamazdı."

"Ama neredeyse düşüp ölecekti. İnsanlara hiç değer vermiyorsunuz."

"İnsan hayatı mı dedin? Böyle basit insanlar için hayatın değeri ne olabilir ki? Unutma... Hayat sadece insanların kendisi için değildir. Herkes kendi hayatının değerini bilmeli, ona göre davranmalıdır. İnsan, kendisini kurtaramadıktan sonra, diğerleri ne yapabilir ki?"

Güvertenin temizliğini bitirince doğrulup Kaptan'a baktım.

"Evet, bu konuda ne düşünüyorsun bakalım?" diye sordu.

"Hiç..." dedim. "Dün söylediklerinize bugünküler birbirlerine uyuyorlar."

7

Öğle yemeğinden sonra, kaptan, kamarasında aşçıyla iskambil oynamaya başladı. Ben içki ve yiyecek taşırken, onlar çoktan masaya oturmuşlardı bile. Aşçıbaşı hiç durmadan içiyor, içtikçe de gevezeleşiyordu. Söylediğine göre, İngiltere'de iyi bir ailenin çocuğuymuş. Kara talihi onu buraya atmış.

"Ben iyi bir insanım, param da boldur." deyip duruyordu.

Çok geçmeden Thomas kumarda kaybetmeye, kaybettikçe içmeye, içtikçe de daha çok kaybetmeye başladı. Kaptan da içiyor, ama içki ona pek dokunmuyordu. En sonunda aşçı bütün parasını kaybetti ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kaptan bir şey olmamış gibi onu seyrediyordu. Bana dönerek:

"Aşçıbaşını dışarı çıkar da biraz hava alsın. Durumu kötü." dedi.

Aşçının koluna girip dışarı çıkardım. Olayı öğrenip kahkahayla gülen birkaç avcı onu elimden aldılar. Geri döndüğümde kaptan, kazandığı paraları sayıyordu.

"Tam yüzseksenbeş dolar..." diye mırıldandı. Öyleyse gemiye geldiğinde cebinde beş para yokmuş.

"Benim paralarımı çalmıştı. Onlar benim paralarım."

"Hayır." dedi. "Sanırım bir dilbilgisi hatası yaptın. Benimdi diyecektin."

"Dilbilgisi değil, ahlak sorunu bu." dedim.

Rahat bir soluk alıp arkasına yaslandıktan sonra:

"Biliyor musun Hımbıl... İnsan ancak kendi kendine haksızlık eder. Benim sana parayı vermem, kendime karşı bir haksızlık değil mi?" dedi.

Öfkeyle bağırdım:

"Sizin ahlakla uzak yakın hiçbir ilginiz yok!"

"Evet, öyle." dedi hiç kızmadan. "Benim namım Kurt'tur, unutma!"

O akşam sofrada Kaptan ve avcılarla birlikteydim. Yemek servisini, Kaptan'ın emriyle aşçıbaşı yapıyordu.

Gece boyunca Kaptan'la ahlak, erdem gibi konulardan söz ettik.

8

O günden sonra, Kaptan Kurt Larsen'le sık sık oturup konuşmaya başladık. Akşam yemeklerini birlikte yiyor, çeşitli konulardan söz ediyorduk. Kaptan, kendine özgü bir dünya görüşü olan, ilginç bir kişiydi. Aynı zamanda da çok ilkeldi. Kızdığı zaman dünyayı gözü görmüyordu. Bir gün kendisini biraz fazlaca eleştirdiğim için kolumu öyle bir sıktı ki, kendimi bir mengeneye kısılmış sandım. Kolumu bırakınca hemen yere yığıldım.

Ertesi günü, mutfakta patates soyarken yanıma geldi. Kolumun nasıl olduğunu sordu. Daha ben bir şey demeden gülerek:

"Daha da kötü olabilirdi." dedi.

Dediğini kanıtlamak için irice bir patates aldı, öyle bir sıktı ki, patates püre haline geliverdi. Patatesin posasını önümdeki tabağa fırlatarak çıktı gitti.

Kaptan'la sıkı fıkı olup, kendisinin bize hizmet etmek zorunda kalması yüzünden olacak, aşçıbaşı bana kin ve nefretle bakıyordu. Durmadan sövüp sayıyor, kendisinin yapması gereken işleri bile bana yüklüyordu. Onun bu hareketine karşı homurdanmaktan başka bir şey yapamıyordum. Bir gün de bana pis pis bakarak, gemici bıçağını bilemeye başladı. Herkes aşçıbaşının bana olan düşmanlığını haber almıştı. Ne olacağını merak ederek bizi izliyordu.

Korkumdan ona arkamı dönemiyor, mutfaktan çıkarken bile geri geri yürüyordum. Bu durumumla diğer gemiciler dalga geçiyorlar, alayla gülüyorlardı. Daha fazla dayanamadım ve durumu Kaptan'a anlatmaya karar verdim.

Kaptan, akşam yemeğinden sonra kamarasında oturmamı söyleyince konuyu ona açtım. Hiç etkilenmemiş bir yüz ifadesiyle beni dinledikten sonra:

"Korkuyorsun değil mi?" diye sordu.

"Evet..." dedim. "Ne yalan söyleyeyim, korkuyorum."

"Saçmalama." dedi. "Ne varmış ·korkacak? Bu korkundan kurtulmalısın. O sana nasıl davranıyorsa, sen de ona öyle davran, yılgınlık gösterme.

Başka seçeneğin yok! Onu yenersen seni aşçı yaparım ve aylığını da kırkbeş dolara yükseltirim..."

Kararımı verdim ve ben de bir gemici bıçağı alıp, belime soktum. O, bıçağını çıkarıp bilemeye başladığı zaman, ben de bıçağımı çıkarıp bilemeye koyuldum. İki saat sonra aşçıbaşı aniden elindeki bıçağını ve bileği taşını yere bırakarak elini bana uzattı:

"Bu adamlar birbirimizi bıçaklamamızı bekliyorlar. Onlara bu fırsatı vermeyelim. Sen aslında iyi birisin Hımbıl. .. Haydi gel de tokalaşalım!" dedi.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Ondan böyle bir davranış beklemiyordum. O, el sıkışmak istemediğimi sandı.

"Peki, sen bilirsin. Elimi ister sıkarsın, ister sıkmazsın." dedi. "Ne yaparsan yap, seni yine seveceğim."

Yanımda küçük düştüğünü anladı. Öfkesini seyircilerden çıkarmak istercesine, orada toplananlara:

"Gösteri bitti beyler!" diye bağırdı. "Haydi bakalım çekin arabanızı!"

Bizi seyredenler giderlerken kendi kendilerine:

"Zavallı aşçıbaşı. .. " diye mırıldanıyorlardı. "Hımbıl onu yendi. Artık mutfağın tek efendisi Hımbıl'dır."

Gerçekten de gemicilerin düşündüğü gibi oldu. Aşçıbaşının süngüsü düşmüştü. Artık bana eskisi gibi kötü davranmıyor, aksine saygılı bir tavır takınıyordu. Bana emretmesi falan kalmamıştı.

Açık denizdeki yeni okulumda bir dersten daha başarıyla geçmiştim. Dersin adı: "Kaba kuvvete karşı kaba kuvvetle karşılık vermek"ti.

Şu anda içinde bulunduğum toplumun tek kuralı buydu sadece!

9

Kurt Larsen'le dostluğumuz gün geçtikçe güçleniyordu. Zaman zaman tartışıyorduk ama ikimiz de birbirimizle konuşup, sohbet etmekten hoşlanıyorduk.

Günlerden bir gün, kaptanın yanına gittiğimde, başını ellerinin arasına alıp, hıçkırdığını gördüm. Önce ağlıyor sandım. Hayır ağlamıyordu ama acı çekiyordu. Bir ara, avcılara baş ağrısı için bir ilaç sordu. Bu baş ağrısı üç gün sürdü. Bu sürede kimseyle konuşmadı, kamarasında acısıyla başbaşa kaldı.

Üç gün sonra iyileşmişti. Sabahleyin kamarasına geldiğim zaman masasında çalışıyordu. Önünde bazı kağıtlar vardı. Bana döndü:

"Günaydın Hımbıl..." dedi.

"Günaydın." dedim. "Bugün iyi görünüyorsunuz."

Ona kimi zaman "sen" kimi zaman da "siz" diye sesleniyordum.

"Evet, iyiyim." dedi. "Gel bak, sana yeni bir çalışmamı göstereyim. Açık denizde yıldızlara bakarak yer belirlemeye yarıyor. Harita üzerinde uygulandığı zaman geminin yerini kesin olarak belli ediyor.

"Çok yetenekli bir kişisiniz Kaptan." dedim. "Böyle basit bir avcı gemisine nasıl düştünüz? İnsanlığa daha üst kademelerde hizmet edebilirdiniz."

Yüzüme bakarak:

"Ekin ekmeye giden çiftçileri gözünün önüne getir Hımbıl." dedi. "Tarlaya attıkları tohumlardan bir kısmı taşların ya da ısırgan otlarının üstüne düşerler ve hiçbir zaman kök salıp yeşeremezler. İşte ben de o talihsiz tohumlardan biriyim. Norveç'te, batı kıyılarında, Romsdal fiyordu dolaylarında doğdum. Danimarkalı bir ailenin çocuğum. Yoksul ve bilgisiz insanların arasında geçti çocukluğum. Küçük yaşlardan beri denizlerde, gemilerde çalıştım. Azar işittim, küfür yedim, itilip kakıldım."

Sustu, uzaklara baktı.

"Peki nasıl oluyor da..."

Sözümü kesti:

"Okuma yazma biliyorum. Darwin'i, Spencer'i okuyorum değil mi? Oniki yaşımdan sonra İngiliz ticaret gemilerinde kamarot olarak çalıştım. Onyedi yaşımda gemicilikle ilgili her şeyi öğrenmiştim artık. İçimdeki sonsuz hırs ve öğrenme isteğiyle matematik, bilim, edebiyat... hepsini okudum, öğrendim. Böylece hem yalnızlığımı giderdim, hem de dünya görüşüm gelişti... İşte şimdi kaptanım. Gemim, adamlarım var. Yine de kendimi köksüz bir filize benzetiyorum."

Gene sustu, denizi seyretti.

"Bu dünyada, kardeşimden başka beni anlayan kişi sensin Hımbıl!" dedi.

"Demek bir kardeşiniz var ha?"

"Evet, var ya."

"O ne iş yapıyor?"

"O da benim gibi ayıbalığı avcısı. Namı da «Ölüm Larsen» dir."

"Ölüm Larsen ha!"

"O, kafasız biridir. Hiçbir şey düşünmez, okuma yazma bile bilmez."

10

Ölüm Larsen'e Japonya kıyılarında rastladık. Macedonia adlı buharlı geminin kaptanıydı. Gemicilerin söylediğine göre, haşhaş kaçakçılığı yapıyor, Çin'e silah götürüyormuş. Korsanlık yaptığı da söyleniyordu.

Güney Pasifik'e gelmiştik. Önce batıya, daha sonra kuzeye dönecek, adalara uğrayıp su aldıktan sonra Japonya kıyılarına gidecektik. Av bölgemiz orasıydı.

Gemide herkes sabırsızlanıyor, kavga çıkarmak için bahane arıyordu.

Bütün balıkçı gemilerinde olduğu gibi, gemimizde de bir kantin vardı. Kantini de Kaptan Larsen işletiyordu. Johnson, kantinden bir deri ceket almıştı. Ceket hoşuna gitmemiş olacak ki, herkese kantinden bir şey almamalarını söylemeye başladı. İkinci kaptan da onun bu yakınmasını kaptana bildirdi.

Bunun üzerine kaptan, Johnson'u çağırttı. Gelince de kapıyı sürgületti. Onu sorguya çekmeye başladı. Ceketi beğenmediğini ulu orta her yerde söylediği için onu azarladı. Daha sonra da üstüne atılıp tekme, yumruk yağmuruna uğrattı. İkinci kaptan Johansen de kaptana yardım etti. Johnson, çok geçmeden bir külçe gibi yere yığıldı. Johansen hızını alamamış, hala vuruyordu.

Kaptan, ona durmasını söyledi. Dinlemeyince hiddetle yere itti. Daha sonra bana dönerek:

"Kapıları aç artık." dedi.

Ben kapıyı açınca, kaptanla ikinci kaptan, dövdükleri Johnson'u kollarından, bacaklarından tuttukları gibi güvertenin tam ortasına fırlatıverdiler. Johnson'un ağzından, burnundan, kulaklarından kan geliyordu. On dakika içinde yüzü gözü şişmiş, vücudu çürük içinde kalmış, tanınmayacak hale gelmişti.

Önce yanına yaklaşmaya cesaret edemediler. Sonra kamarot George Leach, Johnson'un yaralarını sarıverdi. Kaptan, küpeşteye dayanmıştı. Ağzında bir sigara vardı. Kamarot Leach kendini tutamadı:

"Allah cezanı versin senin!" diye bağırdı, "Sen katil, aşağılık, pis bir domuzsun!"

Hepimiz şaşkınlık ve hayret dolu bakışlarla birbirimize bakıyorduk. Kaptanın hemen zavallı kamarotun üstüne saldırıp, onu döveceğini sanıyorduk. Oysa Larsen dirseklerini küpeşteye dayamış, kendisine hakaretler yağdıran Leach'ı seyrediyordu. Kamarot hızını alamamıştı, bağırıp duruyordu gene:

"Haydi alçak Larsen, Johnson'a yaptıklarını bana da yapsana! Beni de döv. Senden başka ne beklenir ki? Haydi!"

Aşçıbaşı, çöp dökmek bahanesiyle dışarı çıkmıştı. Asıl amacı Leach'ın yiyeceği dayağı görmekti. Kaptana yaranabilmek için:

"Ne biçim konuşma o öyle." diye kamarotu azarladı. "Karşında bulunan kişi bir kaptandır. Senin kaptanın..."

Leach, öfkeyle aşçıbaşının üstüne saldırdı, onu bir yumrukta yere devirip üzerine çıktı, tekme tokat dövmeye başladı. Kaptan, hiçbir şey olmamış gibi bakıyordu. Aşçıbaşıyı kimse sevmediği için yardımına koşan olmuyor, yediği dayaklara seyirci kalıyordu.

Sonunda Leach vurmayı bıraktı. Yerinden doğrulup, terini silerek çevresine baktı. Daha sonra ağır ağır güverteyi terketti. Kaptan yerinde öylece duruyordu. Mutfağa gitmeden önce aşçıbaşıya baktım. Hali fenaydı. İçimde garip bir duygu vardı. Düşmanımın dövülmesi beni memnun etmişti.

İçimdeki güzel ve iyi duygular, yavaş yavaş kayboluyorlardı.

11

Aşçıbaşı Thomas kendini toparlayamadığı için, üç gün mutfak işine ben baktım. Yemek pişirdim, yerleri silip süpürdüm. Yaptığım yemekler çok beğenildi. Üç gün sonra Kaptan Larsen, aşçıbaşı Thomas'a mutfaktaki işinin başına geçmesini emretti. Aşçıbaşı sızlandı, yalvarıp yakardı ama dinletemedi. Oysa her tarafı çürük içindeydi. Yüzü gözü şişmişti. Güçlükle soluk alıp veriyordu.

Mutfağa gelir gelmez, ocağın başındaki bir sandalyeye çöküp ağlamaya başladı. Bir yandan da kötü talihine kızıyor, sövüp sayıyordu.

"Hayatta hiç gülmedim. Hep kötüydü kaderim." diye yakınıyordu. "Okula gönderen, hasta olduğum zaman bana bakacak, karnımı doyuracak bir yakınım olmadı. Ömrümce hep ağladım, acı çektim, üzüldüm. Kaburgalarım kırıldı. Yakında kan kusmaya başlarım."

Gerçekten de, dediği gibi, ertesi günü kan kusmaya başladı. Ama ölmedi. Sağlığına kavuştu. Sürüne sürüne gelebiliyordu mutfağa ve iş yaparken de yüzünü buruşturuyordu. Johnson daha güç iyileşti. Kamarot Leach'ın kaptana ve yardımcısına duyduğu kin ve nefret daha geçmemişti.

Bir gün, ikinci kaptanla itiştiler. Bir gürültü duydum. Gidip baktığımda gördüm ki, yerde kan izleri var. Leach'ın bıçağı duvara saplanmış. Ortalık yatıştığı zaman bıçağı hemen oradan alıp sakladım. Johansen bıçağı aradı, bulamadı.

Gizlice Leach'a bıçağını verdim. Yüzüme gülümseyerek baktı, sevindi.

Avcı Louis, güvertede denize bakarken yanına yaklaştım, fısıltıyla:

"Neyse ki ölen falan yok daha!" dedim.

Louis acı acı başını saladı:

"Yanılıyorsun..." diye mırıldandı. "Bu gidişle bir şeyler olacak, çok kötü şeyler olacak hem de! Üstelik çok yakında!"

12

Louis'in dedikleri, çok geçmeden gerçekleşti. Birkaç gün sonraydı. Geç saatlere kadar güvertede kaldıktan sonra, kamarama gelmiştim. Ama içerisi çok sıcak olduğu için, battaniyemi ve yastığımı alarak güverteye döndüm. Orada yatmayı düşünüyordum. Dümende Harrison vardı. Dalgındı. Battaniyemi yere serip yatmaya hazırlanırken arkamda derin bir ses duydum. Bir de baktım ki, denizden gemiye biri çıkıyordu. Korkuyla irkildim. Uzanıp bakınca bunun Kaptan Larsen olduğunu gördüm. Elimi uzatarak çıkmasına yardım ettim. Başında derin bir yara izi vardı. Biri başına vurup denize atmış olacaktı.

Kaptan üzerindeki suları güverteye akıtıp susmamı söyledi. Kendisiyle birlikte gelmemi işaret etti. Dümendeki Harrison'un yanına gittik. Kaptan ona ikinci kaptanı görüp, görmediğini sordu. Harrison kendisine çekidüzen verdikten sonra:

"Hayır efendim. Öğleden beri hiç görmedim." dedi. Kaptanla birlikte geminin başüstüne gittik. "İkinci kaptanı aşağıda arayayım mı efendim?" diye sordum.

"Hayır. Ben onun nerede olduğunu tahmin ediyorum." dedi.

Gemicilerin topluca yattıkları kamaraya girdi. Ben de onu izledim. Kaptan gemicilerin nabızlarını sayarak uyuyup uyumadıklarını birer birer kontrol etti. Üçüncü yatakta yatan Johnson'du. Kaptan onun nabzını saymaya başladı. Ranzanın üstünde de kamarot George Leach yatıyordu.

Birden Leach yerinden doğruldu. Elimdeki feneri biri hızla çekti aldı.

Her taraf karanlık olunca üst ranzalardan kaptanın üzerine atılanlar oldu. Kaptan karşı koyuyordu, ama onlarla başetmesi olanaksızdı. Gemiciler:

"Vur kafasına! Dağıt beynini!" diye bağırıyorlardı.

Bir gemici:

"İkinci kaptan da burada. Yakaladım onu!" diye bağırdı. Gözlerim karanlığa alışınca, kaptanın üzerinde yedi sekiz kişinin bulunduğunu gördüm. Dövüş bir süre daha sürdü. Birden Leach'ın:

"Buraya gelin, yakaladım onu!" diye bağırdığını duydum. "Bir bıçak bulun bana. Bir bıçak istiyorum. Bıçak yok mu?"

Saldırganlar, karanlıkta birbirlerine girmişlerdi. Kaptan fırsattan yararlanarak merdivenlere yaklaştı. O sırada yukardan birinin:

"Hey, ne oluyor orda?" diye bağırdığı duyuldu.

"Sen kimsin?"

"Latimer! Nöbetim bitti. Nöbet değişimi için geldim."

"Hey oradaki, duyuyor musun beni?" diye sordu.

"Evet, sen kimsin?"

"Kaptan Larsen! Elini ver de çıkayım buradan."

Delikten içeriye uzanan eli, kaptan hemen yakaladı. Aşağıdan bırakmak istemediler. Tekme atarak kurtulmaya çalıştı. Birkaç kişi bağırarak yere düştü. O sırada yakılan fenerin ışığında Leach'ın kaptanı yakalayayım diye hamle yaptığını, ama yediği tekmeyle paldır küldür yere yuvarlandığını gördüm.

Daha sonra Kaptan Larsen ve fener gözden kayboldu. Kamara zifiri karanlığa büründü.

13

Kamaradakiler, kaptanı ellerinden kaçırdıkları için üzgün üzgün söyleniyorlar, birbirlerini suçluyorlardı. Beni farketmesinler diye olduğum yerde büzüldüm. Bir fener yaktılar. İkinci kaptanın orada olmadığını gördüm. Belki de çoktan denize atmışlardı. Kamarot George Leach:

"Bana bir bıçak bulup getirseydiniz, onu elimizden kaçırmazdık." diye bağırdı. "Şimdi o kurt, yaptığımızı fitil fitil burnumuzdan getirir. Neden bir bıçak getirmediniz?"

"Ama o anda bıçağı nereden bulabilirdik ki?"

"Peki, peki... Olan oldu. Kaptan sorarsa uyuduğumuzu, hiçbir şeyden haberimizin olmadığını söyleyeceğiz. Tamam mı?"

O sırada yukardan Latimer:

"Hey aşağıdakiler... Kaptan Hımbıl'ı arıyor. Orada mı?" diye sordu.

"Yok!" dediler.

Ezilip büzülüp:

"Buradayım!" diye bağırdım. "Şimdi geliyorum!"

Hepsi de bana baktılar. Merdivenlerden çıkmaya çalışırken bir el beni yakaladı. Gemici Kelly'nin eliydi bu.

"Seni pis casus seni! Bir yere gitmene izin vermeyecek, burada ezivereceğim şimdi."

Kendimi savunmaya hazırlandım. Kamarot Leach:

"Bırak yakasını, gitsin!" diye bağırdı. "Bize zararı dokunmaz onun."

Kelly ister istemez beni bıraktı. Yukarı çıkarken kamaradakilere baktım:

"Hiçbir şey duymadım ben." dedim. "Bana güvenebilirsiniz."

Sonra da çıkıp kaptanın yanına gittim.

Kurt Larsen, aynanın önüne geçmiş, yaralarını inceliyordu. Sanki beş dakika önce ecel terleri döken, ölümden güç kurtulan o değildi. Gülümseyerek:

"Hoş geldin doktor..." dedi. "Şu yaralarımı bir temizleyiver bakalım. Sonra görüşürüz."

Sesimi çıkarmadan ocakta kaynayan sudan bir parçasını bir tasa boşalttım ve temiz bir bezle yaralarını temizledim. Vücudu çok sağlam ve güçlüydü.

İşimi bitirince bir sandalyeye oturdu. Ciddi bir tavırla yüzüme baktı:

"İkinci kaptanımı kaybettim." dedi. "Bundan sonra ikinci kaptan sen olacaksın. Ayda yetmiş beş dolar alacaksın. Kimse de sana Hımbıl diyemeyecek."

"Hayır... Ben ikinci kaptan olmak istemiyorum." dedim.

Sözüme kulak asmadı.

"Size iyi geceler Bay Van Weyden." dedi. "Yarın görüşürüz."

Bana ilk kez "bay" diyordu. Hayretle yüzüne baktım. Bu kesin istek karşısında itiraz edemedim. Kapıya doğru yürürken:

"Size de iyi geceler Kaptan." dedim.

14

İkinci kaptan olduğum için, artık bulaşık yıkamıyordum. Ama gemicilikten anlamadığım için çok acemilik çekiyordum. Yine de elimden geleni yapmaya çalışıyordum. Gemiciler bana yardım ediyorlardı. Kaptan Kurt Larsen de yardımcı oluyor, beni onurlandırmak için, özellikle tayfaların yanında "Bay Van Weyden" diye sesleniyordu. Birisi bana saygısızlık yaptı mı, onu cezalandırıyor, hiç affetmiyordu.

Bir gün tayfalarla birlikte yelkenleri toplamış, tüm işleri tamamlamıştık ki, yanıma kaptan yaklaştı, övgüyle:

"Başarın için seni kutlamak isterim Van Weyden..." dedi. "Artık kendi ayaklarının üstünde durmasını öğrendin. Az kazanç değildir bu."

Ben mutluydum ama gemidekilerin çoğu cehennemde hissediyorlardı. Kamarot kaptanı ne zaman görse homurdanıyor, küfrediyordu. Kaptan nedense buna aldırmıyor, onu vurup öldürmeye kalkmıyordu. Bu arada gemicilerle avcılar arasında da küçük kavgalar çıkıyor, ama çabuk bastırılıyordu.

Aradan günler geçti, kamarot Leach'ın kaptana olan kini söneceğine daha da arttı. Üstüne üstlük yanına bir de Johnson'u da aldı. İkisi işbirliği etmişler, kaptana karşı cephe almışlardı.

Su alacağımız Wainwright Adası'na yaklaşmıştık.

Karaya çıkma hazırlığı içindeyken Kaptan Larsen, Leach'ın yanına yaklaşarak:

"Seni elbet bir gün öldüreceğim." dedi. "Ölümün benim elimden olacağını biliyorsundur değil mi?"

Kaptan aynı tehdidi Johnson'a da savurdu. Onu ölmekten beter edeceğini söyledi. Gemimiz suyu bol bir pınarı olan koya demir attı. Arkada volkanik dağlar vardı. Aşılması olanaksızdı. Bu yüzden kaçmak zordu. Ancak deniz yoluyla kaçılabilirdi. Aynı şeyi Harrison ve Kelly de düşünmüş olacaktı ki, kaçmaya çalıştılar. Kıyıda doldurulan fıçıları gemiye taşırken kayıklarını birden karşıdaki yarımadaya çeviriverdiler.

Onları gören Smoke, tüfeğiyle nişan aldı ve bir vuruşta Kelly'nin elindeki küreği ortasından ikiye böldü. İkinci atışta da küreği büsbütün işe yaramaz

hale getirdi. Kaptan Larsen bir kayık göndererek onları gemiye aldırdı. Kaçaklar gemiye gelince hiçbir şey demedi, cezalandırmadı.

O gün öğleden sonra gemimiz hareket etti. Ortalıkta bir ölüm sessizliği vardı. Kimse ağzını açmıyordu. Başüstü güvertesinde Johnson'la Leach'ı üzüntüyle denize bakarken gördüm, yanlarına yaklaştım. Leach bana baktı.

"Sizden bir ricam var Bay Van Weyden." dedi. "San Francisco'ya geri döndüğünüzde Matt McCarhy'i bulmanızı istiyorum. Kendisi babamdır. Tepenin arkasındaki sokakta bir dükkanı vardır. Terzilik yapıyor. Ona, kendilerini üzdüğüm için çok pişman olduğumu, benim için yaptıkları her şey için teşekkür ettiğimi söyleyin."

Onun bu sözleri içime işledi, gözlerim yaşardı:

"Tabii giderim, tabii söylerim Leach." dedim. "Ama merak etme. Babanı birlikte ziyaret edeceğiz. Bu konuda hiç kuşkulanmayın."

Ellerimi tuttu:

"Sözleriniz çok inandırıcı. İnanmak isterim doğrusu." dedi. "Ama kaptanın dediklerini duydunuz. Aklına koyduğunu muhakkak yapar. Bir an önce yapsın da, o da kurtulsun ben de..."

15

Japonya kıyılarına gelince, büyük bir ayıbalığı sürüsü karşımıza çıktı.

Ayıbalığını sadece derisi için avlıyorduk. Eti yenmiyor, yağından yararlanılmıyordu. Derisi kürk yapımında kullanılıyordu. Ayı balıkları zıpkınla avlanıyorlardı. Avcılar ayıbalıklarını avlayıp gemiye getiriyorlar, ben ve birkaç gemici derisini yüzüp, tuzluyor ve ambara atıyorduk. Her taraf kan içindeydi.

Kendimi bir mezbahada hissettim ve midem bulandı.

Ama sonra alıştım ve hiç etkilenmez oldum. Kısa zamanda içime bir güven duygusu yerleşmişti. Kendime güveniyor, üstüme düşen görevi en iyi biçimde yapmaya çalışıyordum. Bu duyguyla gemiciliği yavaş yavaş öğrenmeye başladım. Artık dümen tutmak, yelken dizmek, direğe çıkarak çevreyi gözetlemek bana çok kolay geliyordu. Bir bakışta, geminin hangi yöne gittiğini, rüzgarın nereden geldiğini de anlayabilirdim.

Güneşli bir gündü. Avcılar ve diğer gemiciler ayıbalıklarının peşinden kayıklarıyla iyice uzaklaşmışlardı.

Gemide ben, Kaptan Larsen ve aşçıbaşı Mugridge'den başka kimse yoktu. Kaptan telaşla ufuklara bakmaya başladı. Kaygılıydı. Merakla yanına yaklaştım. Daha ben sormadan:

"Barometre durmadan düşüyor. Eğer böyle giderse bizimkiler Hayalet'i göremezler bir daha!" dedi.

Öğleye doğru da rüzgar durdu, denizin üstü cam gibi oldu. Hava çok boğucuydu. Californiyalılar böyle havalara "deprem havası" derlerdi. Doğuda iri bulutlar belirmeye başlayınca Kaptan, doğu ufkunu inceleyerek bana:

"Hadi direğe çık da üst yelkenlere boşluk ver." dedi.

Dediğini hemen yerine getirdim. Aşağıya inince ayaküstü bir şeyler yedik. Bulutlar gittikçe kararıyorlardı. Denizdeki on sekiz adam ne durumdaydı acaba. Kaptan Larsen mutfağa giderek aşçıbaşını yardıma çağırdı. Sıcak dayanılmazlaştı. Doğudan hafif bir esinti geldi. Kaptan:

"Aşçıbaşı!" diye bağırdı. "Şu palangayı çabuk boşalt. Vereceğim emirlere uymazsan senin için çok fena olur!"

Sonra dümene doğru gitti:

"Bizimkilerin çoğunun güneyde olduğunu sanıyorum. "dedi. "Rüzgarı yandan alarak oraya gidelim. Belki birkaçını kurtarabiliriz."

Ben yelkenlilerin yanına gittim, aşçıbaşı baş tarafa gitti. Rüzgar gittikçe artıyordu. Yelkenler rüzgarla doldu ve gemimiz Hayalet güneye doğru hızla yol almaya başladı. Rüzgar daha da artınca kaptanın emrini beklemeden yelken küçülttüm. Kaptan yaptığım işten memnun kalmıştı. Beni yanına çağırdı:

"Dürbününü alarak direğe tırman da bir bak bakalım. Çevrende kayık var mı hiç?" dedi.

Kaptanın emrini derhal yerine getirdim. Ama ne yazık ki hiçbir kayık göremedim. Rüzgar gittikçe hızını arttırıyor, deniz beyaz köpüklerle doluyordu. Çalkantılı denizde bir saat kadar gittik. Uzaklarda bir yerde bir siyah nokta gözüme çarptı. Bu noktayı kaptan da görmüş olacak ki, dümeni o tarafa yöneltti. Siyah nokta gittikçe büyüyordu. Kurt Larsen dümeni sıkıca kavrarken:

"Bundan sonra olabileceklere dikkat et Bay Van Weyden." diye beni uyardı. "Umudunuzu kaybetmeyin, işinizi bırakmayın. Yoksa felaketten kurtulamayız."

Sandala iyice yaklaşmıştık. Deniz iyice kabarmıştı. Sandalın içinde üç kişi vardı. İri bir dalga üstümüze doğru gelmeye başladı. Derin bir nefes alarak dalgayı karşılamaya hazırlandım. Tüm çabalarıma karşın dalganın beni sürüklemesine engel olamadım.

Hemen yelkenlerin kopan halatlarını tutup asılarak, rüzgarla dolmalarını sağladım. Fırtınanın etkisiyle birkaçı yırtılıp parçalandı. Ama bereket versin ki, direkler parçalanmadı. Kurt Larsen'in de yardımıyla işimi tamamladım ve sandaldakilere çengelli bir halat attım. Onlar da onu sandallarına takarak güverteye çıkmayı başardılar. Bir dalga sandalı kaldırınca da tekneyi güverteye çektiler. Tayfalarımız bir kazaya uğramadan kurtulmuşlardı.

Kaptan, durumlarına baktıktan sonra emirler yağdırmaya başladı. Gemimiz az zamanda batmaktan kurtulmuştu. Yarım saat sonra alabora olmuş bir kayık göründü. Jock Horner, Louis, Johnson adlı gemiciler kayığa tutunmuş, yanlarına gelmemizi bekliyorlardı. Onları da kurtardık.

Karanlık iyice artmıştı. Güneş batmış olamazdı. Herhalde bulutlar güneşi örttüğü için ortalık karanlık görünüyordu. Aşçıbaşı ne yapacağını şaşırmış,

oradan oraya sürüklenip duruyordu. Bir de baktım ki, mutfağı dalgalar alıp götürmüş. Sonra gerçekten akşam oldu. Bir şeyler atıştırdık. Işıkları yakarak yavaş yavaş ilerlemeye başladık. Bu arada Kerfoot'un fırtınada ezilen parmağını kesip yarasını sardık. Başka zaman olsa kan görmeye dayanamazdım. Ama şimdi bunlar bana çocuk oyuncağı gibi geliyordu.

Aşçıbaşı göğsünün ağrıdığından söz etti. Muayene edince kaburgalarının birkaçının kırıldığını gördük. Karanlıkta bir şey yapamayacağımız için, o işi yarına bırakıp kamaralarımıza girdik. Kaptan Larsen, yorgun bir tavırla bize baktı ve güvertede yapacak bir kalmadığını, yatabileceğimizi söyledi.

Uyuyamam sanıyordum. Ama başımı yastığa koyar koymaz dalıverdim.

16

Ertesi günü Kaptan Larsen'le birkaç kitap karıştırıp kırık kaburgaları nasıl iyileştireceğimizi öğrenmeye çalıştık. Acıdan yerinde duramayan aşçıbaşının göğsünü sıkıca sardık. Böylece acısı biraz dindi.

Fırtına dinmişti. Bir süre daha çevreyi araştırdık. Ama diğer adamlarımızı bulamadık. Rastladığımız balıkçı gemilerine sorduk soruşturduk. Cisco gemisinde iki sandalımızı ve bütün avcılarımızı bulduk. San Diego yelkenlisinde de Smoka ile Leach vardı. Onları da gemimize aldık. Ama Henderson, Yolyoak, William ve adı akılma gelmeyen bir avcı bulunamadı. Onları bulmaktan umudu kesip, tekrar ayıbalığı avına başladık.

Kaptan Larsen iyi bir avcıydı. Gemicilere çok baskı yapıyordu. Yanına bir dümenci alarak ava çıkıyor ve bir sürü ayıbalığı avlayarak geri dönüyordu. Fırtına gittikçe artmaya başlayınca rotamızı güneye çevirdik. Güneyde bir ayıbalığı sürüsüne rastladık ve acımadan hepsini avlamaya başladık. Akşama kadar güverte kıpkırmızı olmuştu. Ayıbalıklarının derilerini yüzdükten sonra gerisini tekrar denize atıyorduk.

George Leach çekingen adımlarla yanıma yaklaştı:

"Kıyıdan ne kadar uzakta olduğumuzu, Yokohama'nın nerede olduğunu söyleyebilir misiniz acaba?" diye sordu.

Leach'ın kaptandan kurtulmak için kaçmaya karar verdiğini anlayarak çok sevindim. Yokohama'nın Batı-Kuzeybatı'da olduğunu, beş yüz mil kadar uzakta olduğunu belirttim. Teşekkür ederek gitti.

Ertesi sabah tahminimde yanılmadığımı anladım. Üç numaralı sandalla Leach ve Johnson ortada yoktu. Yanlarına da birkaç su kabı, yiyecek torbası, araç gereç almışlardı. Kurt Larsen öfkeyle yelkenlerinin Batı-Kuzeybatı rotasına göre düzenlenmesini buyurdu. Kaçakları yakalamak istiyordu belli ki.

İki avcı, ellerinde dürbün, direğe çıkıp ufku araştırmaya başladılar. Üç gün sonra ufukta bir sandal göründü. Hayalet'in dümeni hemen o tarafa çevrildi. Kaçaklar bulundu diye çok üzüldüm. Hele kaptanın gözlerinde sevinç ve zafer pırıltıları görünce, büsbütün deli oldum. Hemen kamarama inip tabancamı alarak güverteye geldim. Niyetim, kaptan onlara bir fenalık

yapmadan kendisini vurmaktı. Kayıkta beş kişi olduğunu öğrenince yüreğime su serpildi. Demek ki bunlar Johnson'la Leach değildi.

Kayığın yanına iyice yaklaşmıştık. Ben içindekileri seçmeye çalışırken Smoke hayretle:

'Şuraya bakın, kayıkta bir de kadın var." diye bağırdı.

Gözlerimi kısarak bakınca kadını ben de gördüm. Kayığın arkasındaydı. Uzun bir paltosu vardı. Gözleri iri ve kahverengiydi. Ağzı küçük, yüzü ovaldi. Güneşten iyice yanmıştı. Kaptan beni çağırdı ve kadını kamaraya götürüp rahat ettirmemi söyledi. Hemen bu emri yerine getirdim. Kadın, kaptanın kamarasından getirttiğim koltuğa oturup, rahat bir nefes aldıktan sonra:

"Benim için zahmetlere girdiniz. Hiç gerek yoktu bunlara. Adamlar Yokohama'ya yarın sabah varacağımızı söylemişlerdi. Siz oraya akşam ulaşırsınız herhalde." diye mırıldandı.

"Orası hiç belli olmaz bayan." dedim. "Kaptan normal biri olsaydı dedikleriniz doğru olabilirdi, ama şimdi her şeye karşı hazırlıklı olmalısınız..."

"Ama bizi kazaya uğramaktan kurtardınız. Üstelik karaya da çok yakınız."

"Bunlar bizim kaptan için hiç de önemli sayılmaz. Dilerim ki yanılıyorumdur."

Kadın çok yorgundu. İşin önemini kavramış değildi. Başı sağa sola düşüp duruyordu. Yüzündeki yanıklara krem sürerek aşçıbaşının hazırladığı yatağa yatırdım. Üstüne battaniyeyi örtüp, yüzüne baktım. Çoktan uyumuştu.

Adının sonradan Maud Brewster olduğunu öğrendiğim kadını uykusuyla başbaşa bırakıp, kapıyı örttüm. O sırada Hayalet çoktan hareket etmişti.

17

Güverteye çıktığım zaman Smoke, çıktığı direkten:

"Ufukta başka bir kayık var!" diye bağırmaya başladı.

Şöyle bir bakınca, bu kayığın Leach'la Johnson'un kaçırdıkları kayık olduğunu anladım. Herkes güvertede toplanmıştı. Hava çok ağırlaşmıştı. Yakında bir fırtına kopacak gibiydi. Kayıktakilere baktıkça içim yanıyordu. Hissettiklerimi anlayan Louis:

"Onlara rastlamamız iyi oldu. Altlarındaki sandal böyle açık denizde yolculuk edecek kadar sağlam değil. Karaya ulaşamadan kazaya uğrayabilirlerdi. Yakalandıkları için bir bakıma şanslı sayılırlar." dedi.

Kurt Larsen hiç oralı değildi. Kazaya uğrayan adamlarla konuşuyordu. Beni kamarasına götürerek: "Adamlardan üçü yağ tüccarı, biri mühendis." dedi. "Bize yardımları olur. Kadını konuşturabildin mi, nasıl?"

"Uyuyor."

"Adı neymiş?"

"Öğrenemedim. Peki siz nereden gelip, nereye gittiklerini öğrenebildiniz mi acaba?"

"Bir posta gemisinde yolculuk yapıyorlarmış. Geminin adı City of Tokia. San Francisco'dan Yokohama'ya giderken bir tayfuna yakalanmışlar. Gemi çok eski olduğu için fırtınaya dayanamamış. İşte bildiklerim bunlar!"

Sesimi çıkarmadan önüme baktım.

"Neyin var, hasta mısın yoksa?" diye sordu.

"Şey diyecektim... Onları Yokohama'ya bıraksak olmaz mı? Leach'la Johnson'u ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Ne yapacağımı bilemiyorum şu anda. Yeni gelenlerle tayfa sayımız çoğaldı."

"Öyleyse onları bırakın da gitsinler. Ya da iyi davranın. Sizin yüzünüzden kaçıp gittiler gemiden."

"Benim yüzümden mi dedin?"

"Evet, sizin yüzünüzden! Siz onlara kötü davranmasaydınız, kaçmayacaklardı. Sizi uyarıyorum Kaptan Larsen! Bu zavallılara kötü davranmayın, kaşınızda beni bulursunuz. Gerekirse sizi öldürürüm!"

Kaptan memnun memnun gülümsedi:

"Şuna bakın hele! Seninle gurur duyuyorum Hımbıl! Kendine güvenin arttı bakıyorum. Senin bu halin daha çok hoşuma gidiyor doğrusu!"

Birden ciddileşti:

"Verilen sözlere inanır, onlara değer verir misin?"

"Şey..." diye kekeledim. "Tabii!"

"Öyleyse seninle anlaşalım. Ben, Leach'la Johnson'a bir şey yapmayacağıma söz vereyim, sen de beni öldürmeyi düşünme!"

Acaba yanlış mı duydum diye yüzüne baktım. Korkmuş muydu, yoksa benimle dalga mı geçiyordu? Kaptan sabırsızlandı:

"Evet! Yanıtını bekliyorum." dedi.

"Peki... Anlaşmayı kabul ediyorum."

Tokalaştık, Yüzünde anlam veremediğim bir ifade vardı.

Sandala yaklaştık. Dümende Johnson vardı. Leach, sandala dolan suları boşaltıyordu. Kurt Larsen'in emriyle dümendeki Louis gemiyi yavaşlattı ve durdurdu. Gemidekiler onlara sanki bir ölüye bakar gibi bakıyorlardı. Kaptan, Louis'e yeniden emir vererek gemiyi hareket ettirdi. Yeniden durduğumuzda uzakta bir nokta halinde görülüyorlardı. Sandal bize yaklaşmaya başladı. Tam yanımıza gelince gene hareket ettik.

Sanki kovalamaca oynuyorduk. Durup bekliyor, yanımıza yaklaştıklarında tekrar hareket ediyorduk. İki saat sonra sağanak halinde bir yağmur başladı. Yağmur dindiğinde kayığı bir daha göremedim. Demek ki denizin dibini boylamışlardı. Geminin burnunda derin düşüncelere dalmışken yanıma mühendis geldi:

"Aman Allah'ım!" diye inlercesine konuştu. "Nasıl gemi bu böyle?"

Ne diyebilirdim ki? Güçsüzdüm. Onunla tartışacak halde değildim.

"Göründüğü gibi bir gemi işte!" diyerek kaptanın odasına gittim.

"Söz vermiştiniz..." diye mırıldandım.

"Evet, kıllarına dokunmayacağıma söz vermiştim." dedi. "Ama gördün ya işte, elimi bile sürmedim!"

Bunları söyledikten sonra korkunç bir kahkaha attı. Hemen yanından kaçtım. Yoksa başım belaya girebilirdi. Aşağıda hiçbir şeyden habersiz yatan kadını benden başka kimse kurtaramazdı, bu gemiden.

18

Kurt Larsen'in emri üzerine yağ tüccarlarıyla mühendis geminin mürettebatı olmuşlar, giysilerini değiştirerek aramıza katılmışlardı. Mühendisten öğrendiğine göre, kadın yolcunun adı Bayan Brewster'di. Onun aşağıda, kamarasından çıkmadan yalnız yemek yemesini istedim. Ama Kaptan yemek saatinde gemidekilerin hepsinin bir arada olmasının bir gemicilik geleneği olduğunu söyleyerek bu isteğimi kabul etmedi.

Akşam yemeğinde yanımızda Bayan Brewster de vardı. Hepimiz çoktan beri bir kadınla aynı sofrada yemek yemediğimiz için heyecanlanmıştık. Ama Kaptan oralı değildi. Önündeki yemek tabağından başka bir yere bakmıyordu. Önce çekinen Bayan Brewster, kimsenin konuşmadığını görünce bütün cesaretini toplayıp, kaptana Yokohama'ya ne zaman varılacağını sordu. Kaptan yemeğini bırakıp kadının yüzüne baktı. Hiç istifini bozmadan:

"Dört ay sonra..." dedi. "Ama hiç belli olmaz. Üç aya da inebilir."

"Ama..." diye mırıldandı. Ben Yokohama'ya bir günlük uzaklıkta bulunduğumuzu sanıyordum. Nasıl oluyor da..."

Kaptan onun sözünü kesti: "En iyisi siz bu konuyu Bay Ven Weyden'le konuşun." dedi. "Yanlışları, doğruları iyi bilir o."

"Şey..." diye kekeledim. "Sağlığınız için Japonya'ya gittiğinizi sanıyorum. Hayalet de sağlığınıza kavuşmanıza yardımcı olabilir. Üstelik burada ömrümüzün sonuna dek kalacak değilsiniz."

Aklıma başka bir şey gelmediği için gelişi güzel konuşmuştum.

Kaptan Kurt Larsen sigarasını yakarken:

"Bay Van Weyden, bu gemide patates soyup bulaşık yıkayarak iyice pişti." diye lafa girdi. "Kendini kurtarmasını, ayakta durmasını öğrendi."

Benim kızmama aldırmayarak sözlerini sürdürdü:

"Biz gemimize gelen konuklara çok iyi davranırız. Burada kendinizi evinizde hissedeceğinize eminim. Öyle değil mi Bay Van Weyden?"

"Evet." diye sert bir sesle konuştum. Patates soyup, bulaşık yıkayarak..."

Kaptan özür dileyen bir ses tonuyla:

"Siz Bay Weyden'in sözlerine bakmayın Bayan." dedi. "Kendisi biraz hırçındır. Öfkesini yenemez. Bakın, belinde gemici bıçağı var. Hep onunla gezer. Biraz yabanidir, insanlara alışkın değildir."

Kederle, iş yapmaktan simsiyah kesilmiş parmaklarıma bakıp kaptana hak verdim. Bayan Brewster, ne diyeceğini bilemeyerek önüne baktı. Bir süre sonra başını kaldırıp:

"İyi ama, beni yanınızdan geçen bir gemiye verebilirsiniz." dedi.

"Buradan ayıbalığı avlayan gemilerden başka bir gemi geçmez ki." dedi Kaptan.

Kadın inlercesine:

"İyi ama benim başka giysim yok ki!" dedi.

"Bunun hiç önemi yok." dedi Kaptan. "Eski giysilerden kendinize bir şeyler uyduruverirsiniz artık."

Bayan Brewster dudak bükerek önüne baktı. Kaptan:

"Yoksa dikiş dikmesini bilmiyor musunuz?" diye sordu. "Herhalde siz de, Bay Van Weyden gibi, kendinize başkalarını hizmet ettiriyordunuz. Geçiminizi nasıl sağladığınızı sorabilir miyim?"

Kadın hiçbir şey söylemedi.

Kaptan açıklamak gereğini duydu:

"Yani demek istiyorum ki, bakın biz ayıbalığı avlıyoruz. Kazancımız bu yüzden. Sizin beslenmenizi sağlayan kim oldu bugüne dek?"

Bayan Brewster gülümseyerek:

"Korkarım ki başkaları..." dedi.

Kaptan gülerek başını salladı:

"Sizin gibi, çalışmadan para kazananları Amerika'da serserilik suçundan hapse atıyorlar." dedi. "Çünkü kendine bakamayan, yeterli para kazanamayan kişi serseridir. Serserilik de suçtur."

"Gerçek mi bu? Bu konuda hiç bilgim yok doğrusu."

"Hayatınızda, kendi çalışmanızla hiç bir dolar kazandınız mı?" Kadın alaycı bir ifadeyle: "Dokuz yaşındayken, beş dakika konuşmadığım için, babam bana bir dolar vermişti." dedi.

"Ya şimdi?"

"Şimdi şöyle böyle yılda bin sekiz yüz dolar kazancım oluyor."

Hiç bu kadar parayı bir arada görmeyen gemiciler hayretle kadına baktılar. Kaptan Larsen, duyduğu hayranlığı gizlemeyerek:

"Maaşınız mı bu, yoksa ücretinizi parça başı mı alıyorsunuz, üretim araçlarınız nelerdir?"

"Kağıt ve mürekkep."

Onun ünlü yazarlardan biri olduğunu anladım. Yavaşça: "Siz Bayan Maud Brewster'siniz değil mi?" diye sordum.

Şaşırarak yüzüme baktı:

"Evet... Ama siz nereden biliyorsunuz benim adımı?" diye sordu."

Küçük bir eleştiri yazısı yazmıştım..."

O da beni tanıdı:

"Tamam. Ben de tanıdım sizi..." diye sözümü kesti.

"Siz Humphrey Van Weyden olacaksınız... Sizinle karşılaşmak beni çok mutlu etti."

Kurt Larsen, yabancısı olduğu bir ortamda bulunmaktan sıkılmıştı. Yenilgisini bastırmak için gülerek:

"Peki peki... Bana aldırmayın siz." dedi. "Sürdürün konuşmanızı. İnanın, bu konuşma beni de duygulandırdı..."

19

Kurt Larsen, yenilgisinin acısını aşçıbaşından çıkarmaya çalıştı. Ortalığı toplamaya başlayan aşçıbaşının üstüne atılarak:

"Böyle pis ve sökük gömleklerle dolaşma diye sana kaç kez söyledim!" diye bağırdı. "Ocağın üstündeki yağı da temizlemedin değil mi? Sana iyi bir ceza vermenin sırası geldi.!"

Bembeyaz kesilen aşçıbaşı çareyi kaçmakta buldu. Kaptan da arkasından koştu. Güvertede bir kovalamaca başlamıştı şimdi. Diğer tayfalar da kovalamaya katılınca aşçıbaşı seren direğine tırmanmaya başladı. Tayfalar da onu izlediler. Aşçıbaşı tekmelerle kendini savunmak istediyse de başaramadı. Yakalayıp kaptanın karşısına getirdiler. Onun işareti üzerine tayfalar aşçıyı iple bağlamaya başladılar. Zavallıya deniz banyosu yaptıracaklarını anladım.

Thomas'ın bağlanması bitince denize daldırıp çıkarmaya koyuldular. Her dalışta su yutan aşçıbaşı çok acı çekiyordu. Birden Smoke'un:

"Köpekbalığı geliyor!" diye bağırdığı duyuldu.

Tayfaların yanına koştum. Thomas'ın elli metre arkasında siyah bir çizgi vardı, bulunduğumuz tarafa geliyordu. Güvertedekiler bağırıp çağırmaya başladılar. Aşçı da telaşlanmıştı, ama elinden bir şey gelmiyordu. Thomas'ı Hayalet'in bordasına kadar çektiler. Fakat geç kalmışlardı. Aşçıbaşı acı bir feryat kopardı. Güverte kan içinde kalmıştı. Canavar balık, Thomas'ın ayak bileğini koparıp yemişti.

Bayan Brewster yanımda duruyor, gözlerini iri iri açarak olup biteni izliyordu. Böyle bir şeyi ilk kez gördüğüne emindim. Birden Thomas yattığı yerden fırladı ve Kaptan Kurt Larsen'in bacağını ısırıverdi. Kaptan, aşçıbaşının kulağının arkasını sıkarak bacağını kurtardı. Kadıncağız kendini zor tutuyordu. Neredeyse düşüp bayılacaktı. Nefretle Kaptan'a baktı.

Kadını kamarasına götürdüm. Kaptan yukardan:

"Bay Van Weyden!" diye bağırdı. "Çabuk sargı bezi getir buraya!"

Bayan Brewster yalvaran bakışlarını üstüme dikti. İnleyerek:

"Lütfen... Gidin... Gidin de o zavallıya yardım edin." dedi.

Güverteye gidince bir de baktım ki, aşçıbaşıyla ilgilenen yok. Herkes köpekbalığının yakalanmasıyla ilgileniyor. Sargı bezleriyle akan kanı dindirmeye çalıştım. O sırada köpekbalığı yakalanıp güverteye çekilmişti. Kaptan, suçlu olarak kendini değil, köpekbalığını görüyordu. Köpekbalığının kuyruğu parçalandıktan sonra tekrar denize atıldı."Suçlu" cezalandırılmış, herkesin gönlü rahat etmişti...

20

Bayan Brewster, güvertede bana doğru geldi. Daha önce iki denizcinin bile bile ölüme terkedildiğini duyduğunu, belki bu sabahki olayı kaza olarak kabul edebileceğini, ama diğerini önlemeye çalışmadığım için beni suçlu bulduğunu belirtti. "Buna nasıl izin verdiniz?" diye sordu.

"İzin vermek mi? Buna, engel olamamak desek daha doğru olacak." dedim.

"Peki öyle olsun." dedi. "Olaya engel olmak için çaba sarfettiniz mi?"

"Bayan Brewster..." diye söze başladım. "Karadaki değer yargılarıyla bu gemidekiler hiç de birbirine uymaz. Önce ben de sizin gibi düşünüyordum. Ama buradaki kavramları görünce değişmek zorunda kaldım."

Bana inanmayan bakışlarla baktığını görünce öfkeyle:

"Yani sızce ne yapmam doğru olurdu?" diye bağırdım. "Bir baltayla kaptanı öldürmem mi gerekiyordu?"

"Hayır. Demek istediğim bu değildi." dedi.

"Yoksa kendimi mi öldürmeliydim?"

"Saçma konuşmayın. Ahlak kavramından söz ediyorum ben."

"O, öteki dünyada kaldı Bayan. Burada insan kendini korumaya, kurtarmaya çalışır. O kadar! Elinden başka bir şey gelmez. Ölenler benim çok yakın dostlarımdı. Ama onların öldürülmemesi için bir şey yapamadım. Yoksa hayatıma mal olurdu bu çabam."

Susarak Bayan Brewster'e baktım. Beni dikkatle dinlediğini görünce konuşmamı sürdürdüm.

"Kurt Larsen, tam bir canavardır. Karşı gelenlere hiç acımaz, hemen öldürür. Şu anda ben de, siz de onun kölesinden başka bir şey değiliz. Yapacağımız tek şey var; o da başarabildiğimiz ölçüde kendimize bir zarar gelmemesine çalışmak. İsterseniz işbirliği edelim sizinle. Kaptan'ın bundan haberi olmaması için, zaman zaman size karşıymış gibi davranabilirim. Buna sakın aldırmayın ve ciddiye almayın. Yapılan kötülüklere karşı gelmeye çalışmayın. Gülümseyin. Onunla ancak bu şekilde mücadele edebiliriz. Anladınız değil mi?"

Kaptan Larsen'in yanımıza doğru geldiğini görünce aceleyle:

"Onunla dost olmaya çalışın." dedim. "Sanattan, edebiyattan, dünya görüşünden söz edin. Rol yapın, bazı gerçekleri görmemezlikten gelin."

Kaptan iyice yaklaşmıştı.

"Burada, bu kötü koşullarda herkes yabanileşmiştir. Ama gene de, bu ortamda gerçek insanlar erdemlerini yitirmemişlerdir. Bunları görebilmeniz yaşamınıza bağlı. Lütfen bunu sağlamaya çalışın kendinize."

Daha da konuşmak istiyordum, ama kaptan iyice yaklaştığı için sözü değiştirerek:

"Evet... O dediğiniz yazarın bir makalesi Atlantic Dergisi'nde de yayınlanmıştı. Okuduğumu çok iyi anımsıyorum." dedim.

Bayan Brewster gülerek:

"Siz söyleyince aklıma geldi." dedi. "O yazıyı ben de okumuştum."

"Gazeteci bir dostumuz var. Ondan söz ediyorduk." diye açıkladım.

Kaptan, sözlerime inanmışa benziyordu:

"Peki." dedi. "Bayanı artık bana bırakın da, şu aşçıbaşına bir bakın bakalım, ne durumda?"

Aşçının yanına gidince, verdiğim uyuşturucunun etkisiyle uyumakta olduğunu gördüm. Ama ölüm tehlikesini atlatmışa benziyordu.

Geri döndüğüm zaman kaptanla Bayan Brewster'in bir şeyler konuştuklarını gördüm. Düşüne düşüne geminin baş tarafına doğru yürüdüm. Bu gemiden kaçmalıydım. Ama yanıma Bayan Brewster'i de almalıydım. Ona büyük bir hayranlık duyuyor, kendisini korumak istiyordum.

Kendi kendime:

"Yanılıyor muyum yoksa?" diye mırıldandım. "Hayalet'e rastlamadan önce, ben kendimi hayatın monotonluğuna kaptırmış, işinden başka bir şey düşünmeyen bir yazardım. Ama şimdi özveri, koruma hissiyle doluyum. İçimde bir sevgi var. Yoksa bana bu güzel duyguları burasının vahşi havası mı duyurdu? İnsanları daha yakından gördüm, tanıdım, acılarına ortak oldum, onlara daha bir yakınlaştım. Evet, Kaptan Larsen çok haklı. Değiştim ben!"

21

Kuzeye doğru durmadan gidiyor, daha çok ayıbalığına rastlıyorduk. Sis iyice çoğalmıştı. Ancak birkaç günde bir esen rüzgarla nerede olduğumuzu anlayabiliyor, etrafımızı görebiliyorduk.

O sabah hava biraz açılmıştı. Deniz ayıbalıklarıyla kaynaşıyordu. Louis bir duman gördüğünü söyledi. Kurt Larsen dumana bakınca bunun kardeşinin gemisinden geldiğini anladı. Gerçekten de biraz sonra "Ölüm Larsen"in gemisi seçilmeye başladı. Kaptan Larsen'in emriyle avcılar sandallarını denize indirdiler ve hızla kürek çekmeye başladılar. Güverteden ayıbalıklarını seyreden Kaptan kafasını üzüntüyle sallayarak:

"Çok geç..." diye mırıldandı. "Kardeşim benim paramı çalacak. Bu durumda başaracak da..."

Bayan Brewster hayretle:

"Paranızı çalmak mı?" diye sordu. "Yani bu adamlar paranızı zorla..."

"Hayır Bayan. Demek istediğim o değildi. Tabii ki kamaramızdaki paraları zorla almaya niyetleri yok. Ama yapacakları iş daha da kötü. Bizim kısmetimiz olan ayıbalıklarını avlayacaklar. Oysa onların derileri bize en aşağı binbeşyüz dolar kazandıracaklardı. Şimdi ise çoğu Macedonia'nın ambarlarına inecek."

"İyi ama nasıl olur bu?" diye atıldım. "Biz denize daha önce sandal indirdik değil mi?"

"Şimdi olacakları görürsünüz Bay Van Weyden..."

Kaptanın daha sözü bitmeden, Macedonia'dan sandallar indirildi. Üstelik öyle bir yerde durmuşlardı ki, bizimkilerden çok olan sandalları bizimkilerle ayıbalığı sürüsünün arasına girmişti. Hemen tabancalarını çekerek ayıbalığı avına başladılar.

Kaptan çaresizlik içinde küpeşteye dayanmış kardeşinin gemisini ve sandallarını seyretmekten başka bir şey yapamıyordu.

Şu anda kafasından geçenleri bilsem mutsuzluğum daha artacaktı. Bayan Brewster'i alıp kamarasına götürdüm.

22

Sabahleyin kahvaltımızı yaptıktan sonra, Kaptan, Louis'i yanına çağırdı.

"Macedonia'dan bir haber var mı?" diye sordu.

"Hayır efendim. Bu sabah hiç görünmedi."

Dışardan bir ses, arka ufkumuzda bir duman göründüğünü haber verdi. Kaptan sevinerek dışarı fırladı, bana da gelmemi işaret etti. Smoke'a havanın nasıl olduğunu soran Kaptan, açık olduğunu, Kuzey-Batı'da sis bulutları olduğunu öğrenince avcıların yanına gitti, onlara bir şeyler anlatmaya başladı. Avcılar sevinçlerinden çığlık atmaya koyuldular.

Konuşmaları bitince avcılar sandallarının başına koştular.

Bayan Brewster'e Macedonia gemisinin Kaptanın kardeşi Ölüm Larsen'e ait olduğunu, aralarındaki çekişmeyi anlattım. Bayan Brewster:

"Şimdi kaptan, kardeşine karşı mı koyacak yani?" diye sordu. Buna bir türlü inanamıyordu.

"Herhalde öyle." dedim. "Avcılara bakın hele bir. Yanlarına bir sürü silah ve cephane alıyorlar. Tüfekler ayıbalığı avında bir işe yaramazlar. Onları vaktinden önce öldürüp, denizin dibine çökmelerine sebep olurlar."

Böyle dedikten sonra kamarada yatmakta olan aşçıya bakmaya gittim. Beni görünce zayıf bir sesle:

"Siz mi geldiniz Bay Van Weyden?" diye sordu. "Ben de sandım ki..."

"Ne sandın?"

"Kaptan geldi sandım. Göreceksiniz o benden önce eşek cennetini boylayacak. Böyle bir insanın yaşaması bile hata. O günü görmeden ölmeyeceğim, göreceksiniz."

Onun bu yaşama gücüne hayret ederek, kamaradan çıktım.

Sandallar denize indirilmişti. Kaptan Larsen beni görünce kendisine yardım etmemi istedi:

"Yelken donanımının hepsini elden geçirin. Hızımızın artması için ne gerekiyorsa yapın." dedi.

O, dümene geçti, ben de direğe tırmandım ve yelken boşluklarını ayarlamaya başladım.

Kaptanın kardeşinin gemisi Macedonia iyice yaklaşmış, denize sandallarını indirmeye başlamıştı. Yine ayıbalıklarıyla aramıza girmişlerdi, ama Kaptan bu kez hazırlığını önceden yapmıştı. Dürbünle kayıkları inceledi, rüzgarı kontrol etti, tek eliyle dümeni tutarken bana seslendi:

"Bay Van Weyden! Haydi bakalım, hareket etme zamanı geldi. Rüzgar sakinken kayıkların önüne geçmeye çalışalım. Adamlarım da öyle yapacaklar. Kimin daha akıllı olduğu birazdan belli olacak."

Bu konuşmasından kaptanın, kardeşinin adamlarının yolunu keseceğini, yakaladıklarını gemiye alacağını, gelmek istemeyenleri de acımadan vuracağını anladım.

Hemen harekete geçerek Macedonia'nın kayıklarını geçtik. Kayıklardan en öndekine yaklaştığımız zaman kaptan aşağıya sarkarak:

"Heey! Hadi gelin de gemide viski içelim!" diye bağırdı.

Kayıkta bulunanlar kaptanın asıl niyetini anlayamadıkları için bu teklife sevindiler. Gemiyle bordo bordaya gelince içlerinden iki metre boyundaki bir gemici hemen güverteye atladı. İskandinav tipindeki bir avcı onu izledi. Kaptan onların ellerini sıkıp aşağıya kamaraya çağırdı. Kayıkta ancak birkaç gemici kalmıştı.

Bir süre sonra aşağıdan gürültüler duyuldu.

"Dövüşüyor olmalılar." dedim.

Bayan Brewster hayretle yüzüme baktı:

"O dev gibi adamlarla öyle mi?" diye sordu.

"Tabii." dedim. "Kurt Larsen ikisiyle de başa çıkabilir."

Biraz sonra Kurt Larsen tek başına geri geldi. Üstünde hiçbir kavga, dövüş izi yoktu. Kayıktakilere:

"Hey aşağıdakiler!" diye bağırdığı duyuldu. "Avcılarınız artık bundan sonra burada çalışmaya karar verdiler. İsterseniz siz de katılın aramıza. Ben, Ölüm Larsen gibi adamlarımı ölesiye çalıştırmam."

Kayıktakiler birbirlerine baktılar. Beş dakika sonra da kayıktakiler, kayıklarıyla birlikte güverteye gelmişlerdi.

Kurt Larsen bana hareket işareti verdi. Yelkenleri düzeltirken de:

"Bayan Brewster aşağıya insin. Burası birazdan hareketlenebilir." dedi.

Bayan Brewster itiraz etti:

"Ama aşağıda..."

Kaptan onun sözünü kesti:

"Hiç merak etmeyin Bayan... Aşağıdakiler sucuk gibi bağlandılar. Size dokunacak durumda değiller."

Tam o sırada bir mermi kulağımın dibinden vınlayarak geçti ve dümenin yanına saplandı. Kaptan gülümsedi:

"Ben size demiştim. Burası bir kadına göre değil. Derhal aşağıya inmeli."

Bayan Brewster:

"Hayır!" diye direndi. "Korkmuyorum ben. Burada kalmak istiyorum."

Kaptan hayranlıkla gülümsedi: "Cesaretinize hayranım Bayan." dedi. "Tam iyi bir gemici eşi olacak kadınsınız doğrusu. Neyse, işimize bakalım biz."

İkinci kayığa da yaklaştık. Kısa bir silahlı çarpışmadan sonra, kendi istekleriyle bize katılmak isteyenler gemiye alındılar. Geçmek istemeyenler ise kurşunlarla etkisizleştirildiler. Yapılan iş korsanlıktan başka bir şey değildi. İçi boşaltılan kayıklar gemiye alınmıştı ki, bir gemici:

"Dikkat! Macedonia, son hızla üstümüze doğru geliyor!" diye bizi uyardı.

Kaptan Larsen bana döndü:

"Bay Van Weyden!" diye seslendi. "Derhal hareket ediyoruz. Yönümüz sis bulutları olacak. Hadi bakalım, herkes iş başına! Ölüm kalım savaşıdır bu!"

Son hızla yola koyulduk. Sis bulutlarına yaklaşmıştık. Kaptan:

"Budala kardeşim benim..." diye söylendi. "Adamlarını yitirdin. Şimdi de gemini elden çıkaracaksın. O eski teknenin kazanları bu kadar zorlanır mı?"

Macedonia'dan top atmaya başladılar.

Sisin içine girerek gözden kaybolduk. Kaptan Larsen bana:

"Biraz ilerden geri döneceğiz. Hadi çabuk ol." dedi. Sisin içinden çıktık. Macedonia ortalarda yoktu.

Kaptan:

"Dikkatli ol!" dedi. "Kardeşim böyle bir iki numarayla hemen pes etmez. Yeniden sise girmeliyiz." Kaptan memnun memnun gülümsedi. "Biz kazandık!" dedi.

Bir süre daha gittikten sonra, Kaptan bana sevinçle:

"İki kasa viski getirin Bay Van Weyden." dedi. "Yeni adamlarımızın şereflerine içelim. Yarın hepsi bizim için avlanacaklar. Daha sonra kamaraya giderek yaralılarla ilgilenin.

23

Gemiciler durmadan içiyorlar, şişeleri birbiri arkasına deviriyorlardı. Eski tayfalarla yeniler içki sayesinde dost olmuşlar, kaynaşmışlardı. Ertesi günü yapacakları avı konuşuyorlar, gürültüyle bağrışıyorlar, neşeyle gülüyorlardı. Gemide içmeyen Bayan Bewster, Ben, Louis ve Kaptan Larsen'di. Hayret!.. Kaptan ağzına bir damla içki koymamıştı. Mutlu bir gülümseyişle içenleri seyrediyordu. Gözleri ışıl ışıldı, yüzüne renk gelmişti.

Gemimizin bütün ışıkları söndürülmüştü. Birden bir gemici:

"Arkamızda bir ışık var!" diye bağırdı.

Kaptan arkasına döndü:

"Macedonia!" diye mırıldandı. "Susun! Yarınki avı görmeyi istiyorsanız hiç sesinizi çıkarmayın."

Susarak birkaç mil açığımızdan Macedonia'nın hızla geçişini izledik. Kaptan, kardeşinin gemisi geçip giderken:

"İyi ki projektörü yok!" diye söylendi. "Olsaydı bizi görürdü."

"Görseydi ne olurdu?" diye sordum.

"Ne olacak, her şey biterdi. Her şey!"

Kaptanı denemek için:

"Peki şu anda ben Macedonia'ya bir işaret verecek olsam, o zaman da her şey sona ererdi değil mi?" diye sordum.

"Ama daha önce sizin işiniz biterdi Bay Van Weyden."

Kaptan bunları söylerken yumruklarını sıkıyordu.

Bayan Brewster söze karıştı:

"Peki aynı şeyi ben yapsaydım?" diye sordu.

"Size aynı şeyi yapamazdım Bayan. Sizden hoşlanıyorum çünkü. Ama sizin yerinize dostumuza yapardım yapacağımı."

Herhalde beni öfkelendirmek istiyordu. Meydan okurcasına:

"Öyleyse hemen işaret edin Bayan Brewster!.." diye atıldım.

Kaptan:

"Umarım bayan böyle bir şey yapmaz." dedi. "Bu kadar basit bir şey için Amerika'nın ünlü bir yazarını kurban etmeye kalkmaz."

Aramızda başka bir konuşma geçmedi. Kamaramıza döndük.

Kaptan kamarada bir süre daha oturduktan sonra:

"Louis'ten dümeni teslim alayım." diye yerinden doğruldu. "Geceyarısı da siz gelin Bay Van Weyden. Hadi şimdilik iyi geceler dilerim sizlere."

Kaptan gidince ben de iyi geceler dileyerek Bayan Brewster'in yanından ayrıldım. İçimdeki garip bir duyguyla üstümdekileri çıkarmadan yattım, uyudum.

24

Bir sesle aniden uyandım. Kalkıp çevreyi dinledim. Sesler Bayan Brewster'in yattığı yerden geliyordu. İçeri girince Kaptan Larsen'in öfkeyle kadının kolunu tuttuğunu gördüm.

"Kaptan! Kadının kolunu derhal bırakın!" diye bağırdım.

Bana hiç aldırmadan kadının üstüne yürüdüğünü görünce öfkem tepeme çıktı ve kaptana bir yumruk salladım. Elim acımıştı, ama bu ona çok hafif gelmiş olacaktı ki, gülerek yüzüme bakıyordu. Beni şöyle bir itti, kapıya doğru uçtum ve tahta kaplamaya çarparak yere düştüm. Hiddetle elimi belime attım ve bıçağımı çektim. Bayan Brewster dehşetle:

"Ne yapıyorsunuz Van Weyden?" diye bağırdı.

Onu dinlemedim ve bıçağımı kaptanın omzuna batırıverdim. Bıçak kemiğe dayandı ve kaptan hafifçe inleyerek Bayan Brewster'i bıraktı, köşeye oturdu. Oysa ben üstüme saldıracağını sanıyordum.

Bayan Brewster'i kapının önüne çıkarıp geri döndüm. Kaptan oturduğu yerde alnını ovuşturuyor, şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu. Yarası kanıyordu.

Yanına yaklaştığımı görünce:

"Ben... Ben..." diye inleyerek konuştu. "Ben çok hasta olduğumu sanıyorum. Şiddetli bir baş ağrım tuttu gene Bay Van Weyden... Çok!"

Sayıklar gibi konuşuyordu. Sanki beni görmüyormuş gibi gözlerini bir yere dikmişti. Onun bu bilinçsiz durumunu görünce öfkem yatıştı. Kaptan inleyerek:

"Beni yalnız bırakın... Yarına kalmaz, iyileşirim." dedi.

Güverteye gidip Bayan Brewster'in ellerini tuttum.

"Maud..." diye fısıldadım. "Benimle bu gemiden kaçmaya var mısınız?"

"Bu gemide kalmak isteyeceğinizi sanıyordum." dedi. "Bana gelince... Tek istediğim buradan bir an önce gitmek. Gidelim. Ama nereye gidebiliriz ki?"

"En yakın kara neresiyse oraya." dedim. "Japonya'ya gideriz.... Altıyüz millik bir yolumuz var. Kolay değil. Ama gene de bir kurtuluş umudu var... Buradaysa..."

"Burada kalırsak o da yok değil mi? Peki öyleyse sizinle geleceğim Bay Van Weyden..."

Sevdiğim kadının bana güvenmesi içimi bir hoş etti. Hemen birlikte, sandalların bulunduğu yere koştuk. Sağlam bir kayığın içine tatlı su fıçıları koydum. Yiyecek torbası, erzak, araç gereç aldım. Maud Brewster'e dönerek:

"Çok kalın giyin." diye fısıldadım. "Kamarandaki battaniyeleri de al getir. Hemen gitmeliyiz."

Koşarak dediklerimi yaptı. Gökyüzü açıktı. Yıldızlar pırıl pırıl parlıyorlardı. Kayığı yavaşça denize indirdim. Çevreme göz gezdirdikten sonra Maud'un sandala binmesine yardımcı oldum. kürek çekerek uzaklaştım. Rüzgarı kontrol ederek yelkenleri açtım. Hayalet arkamızda görünmez oldu. Rahatlayarak arkama yaslandım. Maud Brewster gülerek yüzüme baktı. Memnun bir tavırla:

"Ne kadar cesur bir kişi olduğunun farkında mısın Humprey Van Weyden?" dedi.

Yüzümün kızardığını görmesin diye başımı çevirdim.

Ufuk aydınlanıyor, yavaş yavaş sabah oluyordu.

25

Eldivenlerim vardı, ama dümeni tutan elim soğuktan kaskatı olmuştu. Ayaklarım da ıslanmıştı. Rüzgar üşütüyordu. Güneşin doğup her tarafı ısıtmasını dört gözle bekliyordum. Maud battaniyelerin altında üşümüyordu. Bir süre daha yol aldıktan sonra battaniyesini aralayıp doğruldu. Gülümseyerek:

"Günaydın..." dedi. "Daha kara görünürlerde yok mu?"

"Daha dur bakalım. Saatte altı mil gidebiliyoruz. Yolumuz çok uzun..."

Umudu kırılmıştı.

"Demek daha çok yolumuz var ha..."

"Rüzgar böyle eser ve fırtına çıkmazsa..."

"Fırtına mı dedin? O zaman bu küçük sandalla ne yapacağız?"

"Fırtına çok şiddetli olmazsa atlatırız..."

"Dümen kullanmasını öğrenmeliyim öyleyse. Günlerce dümen tutacak değilsin ya. Biraz uyumaya bak."

Saçlarını taradı, üstünü başını düzeltti. Ben de dümeni aralayıp yiyecek torbasından peksimetle kurutulmuş et çıkardım. Birlikte yedik. Lokmasını çiğnerken yüzüne baktım:

"Kusura bakma. Sıcak bir şey sunamıyorum sana." dedim. "Günlerce hep böyle şeyler yiyeceğiz. Denizde ateş yakamayız."

"Önemi yok." dedi. "Bana dümen tutmasını öğret de yat. Laf dinlemesini öğren."

Ona dümen tutmasını öğrettim. Yelkenleri kontrol etmeyi de öğrendi. Sonra battaniyeleri düzelterek beni yatırdı. Uyuyamayacağımı sanıyordum. Oysa yatar yatmaz hemen uyudum.

Uyandığımda hemen saatime baktım. Yedi saattir uyuduğumu anladım. Kalkınca, gülerek bana baktığını gördüm. Kolundan tutarak battaniyeyi kendisine uzattım ve yatmasını söylemek istedim.

"Öyle yorgunum ki." diye mırıldandı.

"Niye beni uyandırmadın öyleyse?" diye sordum.

"Öyle güzel uyuyordun ki..."

"Hadi bakayım. Söz dinle. Kendini yıpratma. Bu sandalın kaptanı benim."

Gülerek gözlerini kapadı.

Gece şiddetli bir soğuk vardı. Ayaz çıktı, iyice üşüdük. Rüzgar da gittikçe artıyordu. Yalpaya düşmeye başlamıştık. Durumumuz tehlikeliydi. Avcıların yöntemini uygulayarak yelkeni serene iyice sardım ve denize attım. İple sandalın önünde tutuluyordu iki küreğe bağladığım ve denize attığım seren. Böylece, denizin üstünde, rüzgarın estiği yönde yüzen bir tür duba meydana getirmiştim. Bu da sandalımızın dalgalara ve rüzgara karşı baş vermesini sağlıyordu. Maud sandalda dümenden dolaşmaya alışmıştı. Ortalığı toplamaya başladı.

"Artık Japonya'ya gitmiyoruz." dedim.

"Nereye gidiyoruz öyleyse?"

"Güneye, güney doğuya..."

"Bu gece bana dümen nöbeti var mı?"

Şaka ediyordu. Oysa havanın şakaya gelir yanı yoktu.

"Hayır!" diye bağırdım. "Kesinlikle olmaz. Yatıp dinlen. Ben yarın uyurum. O zaman da sen çalışırsın."

Sesini çıkarmadı. Hemen yatıp uyudu. Kendimi şöyle bir yokladım. Yalnızlıktan, fırtınadan hiçbir şeyden korkmuyordum. En önemlisi kendime güveniyordum. Kaptan Larsen'in hakkı vardı. Artık kendi ayaklarımın üstünde durmasını öğrenmiştim.

Ve hayatımda ilk kez kendimi değil, bir başkasını, bir kadının hayatını kurtarmayı düşünüyordum.

26

Günlerce bir oraya, bir buraya sürüklendik durduk. Nereye gittiğimizi bilemiyordum. Elimde sadece bir pusula vardı. O da kuzey noktasını gösteriyordu sadece. Günlerce soğuktan ve ıslaklıktan kurtulamamıştık. Her tarafımız yaştı. Giysilerimiz, battaniyelerimiz, eşyalarımız, her şeyimiz ıslanmıştı.

Sandalımızın sularını küçük bir konserve kutusuyla boşaltmaya çalışıyor, bir yandan da dümeni tutuyordum. Kırksekiz saattir yorgun, uykusuz ve ıslaktım. Kuzeye, Berring Boğazı'na sürükleniyorduk. Orada fırtına ve soğuk daha çoktu. Bunu biliyordum, ama sandalı güneye çeviremiyordum.

Zavallı Maud'un dudakları mosmor kesilmişti, yüzü bembeyaz olmuştu. Gene de bana cesaret vermeye çalışıyordu.

Dördüncü gün... Fırtına şiddetini arttırmıştı. Dümenin başında onar dakika kestiriyordum. Görme ve duyma duyularım çok zayıflamıştı.

Güneşin yüzünü görünce sevinçle birbirimize baktık. Kayığın içine uzanarak kurumaya çalıştık. Çok mutluyduk. Ama Hayalet'ten pek uzaklaştığımızı sanmıyordum. Av bölgesinden bir türlü ayrılamamıştık. Etrafımızda ayıbalığı sürüleri görülüyordu.

Yağmur, fırtına, sis dolu günler geçti. Gücümüzün tükenmemesi için konuşmaya bile çekiniyorduk. Gün geçtikçe Maud'a olan sevgim artıyordu. Onun cesaretini takdir ediyordum. Ama sevgimi kendisine açıklamaya çekiniyordum.

Umudumuzu iyice yitirdiğimiz bir gündü. Maud korkuyordu, ama korkusunu belli etmemeye çalışıyordu. İşin aslına bakılırsa, ben de öyleydim. Korkumuzu birbirimize belli edersek yaşama gücümüzün azalacağına, kaybolacağına inanıyorduk. Öğleden sonra başımı çevirip ufuklara bakınca gözlerime inanamadım.

"Sen de bak, yanılmıyorum değil mi?"

"Evet. Kara bu! Acaba neresi? Alaska mı?"

"Yok canım. O kadar sürüklenmedik! Yüzebilir misin?"

Başını hayır anlamında salladı.

"Ben de pek yüzemem." dedim. "Sandalı o tarafa yöneltmeye çalışacağım. Bakalım parçalanmadan karaya ulaşabilecek miyiz?"

Rüzgar yön değiştirdi ve sandalımızı bir koya sürükledi. Kayaların açığından geçtik ve on dakika kadar sonra sandalımızın altı kumlara değdi. Kurtulmuştuk. Su dizlerime kadar geliyordu ancak. Elimi Maud'a uzatarak inmesine yardım ettim. Kıyıya ulaşınca biraz oturdu. Ben de sandalı kumsala çektim.

Biraz ötemizdeki kayalıklara bakarak derin bir oh çektim. Ölümden dönmüştük!

27

Bizi ölümden kurtaran adaya "Gayret Adası" adını vermiştik. Adaya çıkınca kibrit getirmediğim için hayıflandım. Bu unutkanlığım yüzünden gene kuru yiyeceklerle doyuracaktık karnımızı. Bir sığınak yoktu. Çadır yapmayı da beceremediğim için gece yağmurdan pek kurtulamadık.

Sabahleyin kahvaltımızı ettikten sonra Maud'a:

"Sen burada kalıp dinlenmene bak. Ben adanın çevresini dolaşayım." dedim.

Benimle birlikte gelmek için üsteledi.

"Hayır, belki tehlikeli bir durumla karşılaşabiliriz." dedim.

"Olsun. Zaten sen olmadıktan sonra ben tek başıma yaşayamam burada!"

"Olmaz. Burada kalmalısın!"

"Lütfen!"

Böyle diyerek yalvarırcasına gözlerimin içine baktı. Dayanamadım.

"Peki... " diye mırıldandım. "Sandalı hazırlayayım öyleyse."

Sandaldaki eşyaları karıştırırken birden aklıma bir fikir geldi.

"Ne kadar da budalaymışım!"

"Ne var, ne oldu gene?"

"Hiç! Elimizde olanak varken dün sıcak kahveden yoksun kaldık."

"İyi ama kibrit almadığını söylememiş miydin?"

"Evet ama, ateş sadece kibritle mi yanar?"

"Nasıl yanar? İki tahtayı birbirine sürterek mi?"

"Hayır... Yerlilerin yapabileceği şey bu. Ben daha kolay bir yol biliyorum, şimdi göreceksin."

Böyle dedikten sonra, kuru çalı çırpı hazırladım. Küçük bir kağıt parçasının üstüne barut döktüm. Taşları hızla birbirine vurdum.

Taştan çıkan kıvılcım barutu, barut da ateşi tutuşturdu. Kağıdı besleyip çalı çırpıyı da tutuşturdum. On dakika kadar sonra kahveyi hazırlamış, nice günlerden sonra sıcak bir şey içebilmeyi başarmıştım.

Kendime güveniyor, buradan kurtulacağımıza yürekten inanıyordum artık!

28

Etrafını dolaşınca adada kimsenin olmadığını gördük. Ama işaretlere bakılırsa bir zamanlar burada insan yaşamıştı. Bir koyda parçalanmış bir sandal gözümüze çarptı. İçinde de kırık ve çürük bir tabanca vardı.

Kış mevsimi yakındı. Soğuktan korunmak için bir kulübe yapmak gerekiyordu. Vakit geçirmeden işe koyuldum. Küçük bir temel kazıp dört duvar yaptım. Çatıyı kapamak için düşünmeye başladım. Çevredeki ağaçlar geniş yapraklıydı. İşe yaramazlardı. Branda bezi çürümüştü, su geçiriyordu. Yelkenler ilerde gerekebilirdi. Ne yapacağımızı Maud'a sordum. O da düşünmeye başladı.

Birden sevinçle:

"Buldum, buldum! diye bağırdı. "Bir yerde okuduğuma göre, ayıbalıklarının derileri su geçirmiyormuş."

Maud'a hak vererek ayıbalığını vurmaya kalkıştım. Ama iyi nişancı olmadığım için otuz mermi harcadıktan sonra bu işin böyle olmayacağını anladım.

"Peki öyleyse..." diye mırıldandım. "Yerlilerin ayıbalıklarını sopayla öldürdüklerini görmüştüm. Bir de onu deneyeyim bari..."

Maud ayıbalıklarına bakarak üzüntüyle başını salladı:

"Onlara nasıl kıyacaksın?" diye sordu. "Baksana, ne şirin bir görünüşleri var zavallıların."

Evet öyleydi. Öyleydi ama, kulübemizin üstünün kapanması bizce daha şirindi. Kış aman dinlemezdi.

Uzun bir uğraşmadan sonra, ayıbalıklarını sopayla öldürmeyi başarabildim. Bu arada dişi ayıbalıklarının saldırılarından zor kurtuldum.

İki gün sonra, bir düzine kadar ayıbalığını öldürmüş, derilerini yüzmüş, güneşte kurutmaya başlamıştık. Kuruttuğumuz ayıbalığı derilerini kolayca duvarların üzerlerine gerdik.

Geriye çekilerek eserimizi kıvançla seyrettik. Uygar dünyada olsaydık, burada bir gece bile kalmaya dayanamazdık. Oysa günlerden beri açıkta yatan bizler için bu kulübe şu anda büyük bir lükstü.

Maud bir çığlık atarak bir şey unuttuğumuzu söyledi.

"Nedir o?" diye sordum.

"Pencereyi unuttuk. Penceresiz ev olur mu hiç?"

"Doğru..." dedim. "Yarın camcıya ısmarlayayım, takıversin! Hani nerede cam? Ne yazık ki böyle oturmak zorunda kalacağız!"

Bu yanıtım onu üzmedi. Sevinçle ellerini çırparak:

"Ne güzel!" dedi. "Bu kış açıkta kalmayacağız. Bir kulübemiz var."

29

Maud'un geceleri yatması için ikinci bir kulübe daha yaptım. Bu kulübenin yapılışını o gece sevinçle kutladık. İyice dost olmuş, yakınlaşmıştık. Birbirimizi küçük adlarımızla çağırıyorduk artık. Aramızdaki sevgi ve saygı arttıkça sarsılmaz bağlarla bağlanıyorduk. Başka zaman olsaydı ona evlenme teklif ederdim. Ama bu teklifi burada yapmanın emrivaki gibi olacağını düşündüm ve sesimi çıkarmadım.

Gece kendimize bir ziyafet çekip, uzun uzadıya konuştuk. İçinde bulunduğumuz durumu, geleceğimizi düşündük. Sonunda iyice yorgun düşüp, uyumaya karar verdik. İyi geceler dileyip kulübelerimize çekildik.

Kendimi çok mutlu hissediyordum.

Sabahleyin uyanınca kapıyı açıp dışarı çıktım. Hava pırıl pırıldı. Güneş vardı. Kuşların cıvıltısını, ayıbalıklarının seslerini duyuyordum. Maud uyuyor olmalıydı ki, hiç sesi gelmiyordu.

Denize bakınca şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım neredeyse. Sığlıkta kocaman bir gemi vardı. Hem de çok iyi tanıdığım, içinde dolaştığım, iş yaptığım bir gemi... Evet. .. Yanılmamıştım. Hayalet'ti bu. Direkleri kırılmış, yelkenleri yırtılmıştı. Gemi değil, gerçekten bir hayaletti.

30

Şaşkınlıktan kurtulduktan sonra Hayalet'in yanına yaklaştım. Tekne kuma oturmuş, hafif yana yatmıştı. Dalgalarla hafif hafif sallanıyordu. İçinde bir hayat belirtisi yoktu. Tabancamı kulübemden alıp, belime kadar suya girdim ve gemiye doğru yürüdüm.

Her tarafımdan sular damlayarak güverteye çıktım. Ön kamara pislik içindeydi. İçinde kimseler yoktu. Daha sonra mutfağı, diğer kamaraları dolaştım. Oralarda da gemicileri bulamadım.

Tam gemiyi onarıp yola çıkabilmeyi, Maud'la içinde yaşamayı hayal ediyordum ki, pupanın yanında Kaptan Larsen'i görüverdim. Midem bulandı, düşmemek için bir yere tutundum. Gözlerimizi birbirimize dikmiştik. Hiç konuşmuyorduk.

Sonra tabancamı çekip üstüne doğrulttum. Bir harekette bulunsa, korkup kaçmaya çalışsa tabancamı ateşleyip hemen onu vuracaktım. ama öylece durdu. Yanına biraz daha yaklaştım. Aramızda bir metre kalmıştı. Gene kıpırdamadı. Yorgun görünüyordu.

"Haydi ne duruyorsun? Beklediğin ne? Ateş et çabuk..." dedi.

Tetiği çekmek istedim. Olmadı. Beceremedim. Gülümsedi.

"Tetiği çekmek elinden gelmez." dedi. "Korktuğundan değil, aldığın terbiye öyle de ondan. Silahsız bir insanı vuramazsın. Ama ben olsaydım, seni hemen vururdum."

Tabancamı indirdim.

"Bir zamanlar beni kendi ölçülerinle değerlendirmeye çalıştığını anımsadın mı?" diye konuştu. Beni yılan, köpek balığı gibi görmüştün. Ben de seni şu anda bir kukla gibi görüyorum."

Merdivenleri çıkarak yanıma geldi:

"Neredeyiz? Bayan Brewster, pardon belki de Bayan Van Weyden olmuştur... Her neyse, nerede o?"

Yapacağı herhangi bir kötülüğü karşılayabilmek için geriye çekildim. Tabancamı ateşlemeye hazır tutarak sırtımı duvara verdim.

"Burası Gayret Adası." dedim.

"Gayret Adası mı dedin? Hiç duymamıştım."

"Bu adı biz verdik."

"Siz mi?"

"Evet, ben ve Bayan Brewster..."

Ona adamlarının nerede olduğunu sordum.

"Kardeşim geldi ve beni iki gün kamarama hapsetti." diye söz başladı. "Çok para teklif edince hepsi de onun tarafına geçtiler."

Direkleri göstererek:

"Peki bu direkler nasıl kırıldı?" diye sordum.

"Kendin git de bak!"

Gözlerimi üstünden ayırmadan direkleri yokladım.

"Ama bunlar bıçakla kesilmiş." dedim.

"Evet." dedi. "Üstelik yarısına kadar kesilip bırakılmış. İpler de öyle. İlk fırtınada dayanamayıp kopuversinler diye..."

"Kim yaptı bunu?"

"Kim olacak? Aşçıbaşının işi bu."

"Aferin! Becerikliymiş doğrusu!" diye gülümsedim.

"Evet!" dedi. "Ben de öyle düşündüm doğrusu. Neyse, ben güvertede yatıp güneşlenmek istiyorum. Sen ne istersen onu yap."

Sözlerinden çok sinirli olduğu anlaşılıyordu.

"Baş ağrınız nasıl?" diye sordum.

"Kötü..." diye yüzünü buruşturdu. "Şu anda ağrıdan başım çatlayacak gibi."

Gitti, hafif yan yattı, dirseğine dayandı ve hiç kıpırdamadı.

Bir süre ona baktıktan sonra ambar kapağını kaldırıp indim ve kahve, tava ve birkaç eşya, yiyecek aldım. Döndüğümde aynı biçimde yatıyordu gene.

Denize indim, yürüyerek karaya çıktım.

Maud'un uyumakta olduğunu görüp ateş yaktım, kahvaltıyı hazırladım. Kahve pişirirken Maud uyandı ve önüme dikildi:

"Kahvaltıyı ben hazırlayacaktım ama." dedi.

"Bundan sonra sen hazırla." dedim.

"Arkası dönük olduğu için Hayalet'i göremiyordu. Ben de bir şey söylemedim. Sofrayı toplamak için dönünce gözlerine inanamadı. Sapsarı

kesilerek:

"Ama bu... Bu o değil mi?" dedi.

"Evet." dedim. "Ne yazık ki o bu. Hayalet!"

31

Hayalet'ten ayrılırken bütün silahları toplayıp getirdiğim için, içim rahattı. Bize karşı koyamazdı, ama Kaptan'ın her an yanımıza gelip bizimle konuşmaya çalışacağını düşünüyorduk.

Günlerce beklediğimiz halde gelmedi. Hazırlıklı olmak için geceleri nöbetleşe uyuyorduk. Huzursuz olmuştuk. Günlük işlerimizi bile unutmuştuk.

Kaptan'ın ne durumda olduğunu anlamak için gemiye bir daha gitmeye karar verdim. Maud bu kararımı hayretle karşıladı, tedirgin oldu:

"Tekrar oraya gitmen tehlikeli olmaz mı?" diye bağırdı.

"Hiç sanmıyorum... Üstelik bende silah olduğu halde Kaptan'da yok. Hem çok yorgundu. Çoktandır görünmüyor. Belki de ölmüştür."

"Peki, git o halde." dedi. "Belki ölmüştür ya da ölüyordur."

"Kaygılanma Maud. Bir bakıp geleceğim. Çabucak dönerim."

Gemiye doğru koşarken arkamdan:

"Kendine dikkat et ha!" diye bağırdı.

Bu ilgisi beni çok sevindirdi.

Gemiye çıkınca Kurt Larsen'i aradım. Kamarasındaydı. Yüzü çok soluktu. Oturup konuştuk. Kulübeme niye gelmediğini sordum. O da Hayalet'e niçin gelmez olduğumu sorarak karşılık verdi. Giderken:

"Başınız ağrıyor mu?" diye sordum.

"İyi... Bugün fazla ağrımıyor."

Hayalet'ten ayrılıp Maud'un yanına geldim. Olup bitenleri anlattım. İçi rahat etti. Gene de nöbet tutmayı ihmal etmedik. Günlerimiz beklemekle geçti!

Kurt Larsen arada sırada güvertede dolaşıyor, yemek saatlerinde mutfağa gidip kendine yemek pişiriyordu. Bunu çıkan dumanlardan anlıyorduk.

Bir hafta sonra mutfaktan duman tütmez oldu. Meraklandık. Sonunda daha fazla dayanamadım. Reçelimizin bittiğini bahane etme düşüncesiyle gemiye gittim.

Güvertede ayakkabılarımı çıkarıp yavaş yavaş yürüdüm. Sessizce depoya indim, bulabildiğim giysileri toparlayıp güverteye taşıdım. Kaptan'ın

kamarasından gelen seslere kulak verdim. Kapı açıldı, eşikte Kurt Larsen göründü. Yumruklarını sıkarak alnını ovuşturuyordu. Bir taraftan da:

"Tanrım, ah Tanrım!" diye inleyerek bağırıyordu.

Çok acı çektiği belliydi. Gizlendiğim yerden durumunun hiç de iyi olmadığını gördüm. Mutfağa doğru yürürken birden durakladı. Deponun kapısını açık bıraktığım için kendime kızdım. Kaptan gene ağır ağır yürüdü. Ayağı, açık olan deponun deliğine girince hemen geriye sıçradı, böylece içine düşmekten kurtuldu. Tam doğrulurken bu kez de topladığım giysilere takıldı. Ne yapacağını şaşırıp düşünmeye başladı. O anda gözlerinin görmediğini anladım.

Sürüklenircesine kamarasına gidip, ağır bir bavul getirdi, depo kapağını kapatıp bavulu üstüne koydu. Beni içeride sandığı ve dışarı çıkmama izin vermemek istediği belliydi.

Hiç sesimi çıkarmadan sessizce oradan ayrıldım.

Kaptan mutfağa gidip yemek pişirirken eşyaları, giysilerimi aldığım gibi Hayalet'ten uzaklaştım.

32

Kurtuluş yolu düşünüyordum günlerdir. Ben düşünürken Maud da beni izliyordu. Kendi kendime konuşurcasına:

"Geminin direkleri kırılmamış olsaydı, işimize yarardı." dedim. "Ah şu direkleri Hayalet'e tekrar takabilseydik!"

"Tabi ya!" diye sevinçle bağırdı. "İnanıyorum ki, bu işi yapabilirsin sen."

Gururla gülümsedim.

"Ama Kaptan Larsen orda..." diye mırıldandı.

"Olsun. O artık kör ve yardıma muhtaç. Sen orasını bana bırak!"

O koca direkleri yerine takabilmek için kaldıracak ve gemicilerin makas dedikleri aleti kullanmalıydım. Ama onu kullanmak için çok sayıda gemici olmalıydı. Yine de umudumu kesmedim. Maud'la birlikte Hayalet'e çıktık.

Ortalığı temizlemeye başladık. Gürültümüzü duyan Kaptan:

"Hey, ne yapıyorsunuz orada?" diye bağırdı. "Gemiyi batıracak mısınız yoksa?"

"Hayır, tam tersini yapacağız, yüzdüreceğiz." dedim.

"Bu gemi benim gemim." diye bağırdı. "Buna izin vermiyorum."

"İzin vermek zorundasınız. Yaşamak için başka yolumuz yok. Unutma, kişi yaşamak için başkalarının hakkına el uzatabilir. Sen böyle düşünüyordun."

"Ya engel olmaya kalkarsam?"

"Böyle yaparsan seni vuracağıma emin ol!"

Bir süre düşündükten sonra:

"Sizinle çoktandır konuşamamıştık Bayan Brewster." dedi.

Maud çok şaşırdı:

"Teşekkür ederim, diye kekeledi. Benim burada olduğumu nasıl anladınız?"

"Hissettim. Gemime dokunmayın. Bırakıp gidin. Sizi uyarıyorum."

"Sen kurtulmak, bizimle gelmek istemiyor musun yani?"

"Hayır... Gemimde ölmek istiyorum."

"Ama biz ölmek istemiyoruz!"

Böyle deyip yaptığım işi sürdürdüm.

33

Sabahleyin erkenden Hayalet'e çıkıp çalışmaya koyulduk. Güvertede yarım gün hazırlık yapıp ilkel bir makas kurdum, bucurgatın halatını da denizde bulunan direğe geçirdim. Uzun çalışmalardan sonra direk küpeşteye kadar yükseldi. Binbir güçlükle güverteye aldık. Akşam olmaya başlamıştı. Yorulmuştuk.

Gece olunca kulübemize döndük. Çabucak bir yemek yedik. Maud'u yatırıp nöbet beklemeye başladım. Direkleri güverteye aldıktan sonra Hayalet'i açığa götürmeyi, böylece nöbet tutma zorunluluğundan kurtulmayı düşünüyordum.

Sabahleyin kahvaltıda Maud, büyümüş gözleriyle kötü durumu haber verdi. Baktığı yöne gözlerimi çevirince makasın yerinde yeller estiğini gördüm. Halatlar kesilmiş, bucurgat işe yaramaz hale getirilmiş, makaslar kırılmıştı.

Maud hırsından ağladı. Ben de gözyaşlarımı zor tuttum.

"Ölümü haketti." diye söylendim.

Ama olmaz. Kör ve kendisini savunmaktan aciz birini öldüremem. Zaten o da bunu bildiği için yaptı bunları. Maud bana moral vermeye çalıştı.

"Üzülme... Gene yaparız. Yalnız Kaptan'ın bir daha böyle bir hainlik yapmasını engellemek gerek."

Kurt Larsen yanımıza doğru geliyordu. Onu sevindirmemek için hiçbir şey olmamış gibi çalışmamı sürdürdüm. Sonra sandalımıza binerek direkleri aramaya başladık. Rüzgar direkleri çok uzaklara götürmüştü.

Direkleri üç günlük bir aramadan sonra bulabildik. Tam en büyük direği kayığımıza yüklediğimizde rüzgar bizi açığa attı. Akşam oluyordu. Kürek çektim, ama yükümüz de ağır olduğundan rüzgar bizi engelledi. Direği denize atmak istedim. ama Maud heyecanla:

"Ne yapıyorsun? Kendine gel! Lütfen yapma!" diye beni uyardı.

"Ama bu kadar yükle adaya dönemeyiz." dedim.

"Ama bu direkler olmazsa Hayalet'i yüzdüremeyiz. Adadan başka türlü kurtulabileceğimiz yok. Lütfen Humprey... Sandalda geceleyelim. Yarın bakarsın rüzgar dönüverir."

"Ama battaniyesiz nasıl duracaksın? Adaya uğrayanlar olur. Sandalı görmedin mi?"

"Gördüm tabii. Görmez olur muyum? Ama o kayığın içindekiler adada ölmüşler. Eğer ölmemiş olsalardı, gemiye tekrar dönüp ayıbalıklarını sağ bırakmazlardı geride. Ne dersin, haksız mıyım?"

Bir şey diyemedim. Hayran hayran yüzüne baktım. "Peki kabul. Geceyi burada geçirelim bakalım." dedim en sonunda.

Sabaha kadar titredik. Maud bayılıp kalmasın diye sık sık kürek çektirdim kendisine. Güneş doğdu, işkenceden kurtulduk. Rüzgar da döndüğü için adamıza varabildik. Kalan son gücümle sandalı kumsala çekip kulübeme zor zahmet ulaştım. Nasıl yatabildim, ne zaman uyudum, bilemiyorum.

34

Sabah uyanınca Maud'un kahvaltı hazırladığını görüp mutlu oldum. Onu böyle sağlıklı ve çalışır görmek beni mutlu etmişti. Kahvaltımızı çabucak ederek Hayalet'e gittik. Tekrar çalışmaya koyulduk. Kaptan Larsen kamarasından çıkıp sesleri dinlemeye başladı.

Maud Kaptan'ı görünce korkuyla irkildi. Ben sakin olmaya çalıştım. Akşam olurken direklerden birini güverteye çıkarmayı başardım. O sırada küt diye bir ses duyuldu.

"Kaptan galiba." dedim. "Herhalde gene krizi tuttu. Beyni hasta onun. Gözlerinin görmemesi, sık sık başının ağrıması hep bu yüzden."

Maud, Kaptan'a yardım etmemi ister gibi yüzüme baktı. İçinde insancıl duygular, insanlık sevgisi vardı. Kamarasına doğru gidince Kaptan'ın yerde yatmakta olduğunu gördüm. Nabzını saydım. Çok normaldi. Bu bana çok garip geldi.

Kurt Larsen birden boğazıma sarılıverdi. Sıkıyor, sıkıyor soluk alıp vermemi güçleştiriyordu. Çırpındım. Yumrukladım, ama boğazımı sıkan ellerden bir türlü kurtulamadım.

"Tok" diye bir ses duyuldu. Başına inen kalın sopa Kaptan'ın ellerinin gevşemesini sağlamıştı. Yoksa beni öldürecekti bu Kurt Larsen. Güçlükle:

"Teşekkür ederim..." diyebildim. Maud boynuma sarılarak hüngür hüngür ağlamaya koyuldu. Kaptan'ı kamarasına götürüp ellerini, ayaklarını kelepçeledik ve yatırdık. Sanki üstümden ağır bir yük kalkmış, rahatlamıştım. Derin bir oh çektim.

35

Bütün eşyalarımızı Hayalet'e taşıdık. Böylece daha rahat çalışabilecektik. Nasıl olsa Kaptan da, eli kolu bağlı olduğu için bizi rahatsız edemeyecekti. Gidip durumuna bir baktım. Nasıl olduğunu sordum. Sesini çıkarmadı. Aynı soruyu öbür kulağının yanında sorunca iyi olduğunu söyledi.

"Sağ kulağın duymuyor galiba?" dedim.

"Sağ tarafım da hiç tutmuyor." dedi. "Sağdaki kolum, bacağım uyuştu. Felç olmuş gibiyim!"

Yüzüme bakınca doğru söylediğini anladım. Acı bir gülüşle:

"Ne yazık ki... benden önce seni öldürmek istiyordum, ama bu gidişle önce ben öleceğim." dedi.

"Yavaş yavaş ölüyorsun!"

"Ne yazık ki dediğin doğru... Bana yakışan bir ölüm değil bu. Böyle ölmek istemezdim gerçekten..."

Akşama kadar çalışıp yorulduktan sonra bir daha yanına gittim. Maud da yanımdaydı. Yüzünü çarpıtan bir gülüşle:

"Şu kelepçeleri çıkarsanız iyi olur artık." dedi. "Felçliyim. Kalkamam."

Maud onu bu durumda görünce bir çığlık attı.

Kelepçelerini çıkarıverdim. İçindeki yaşama arzusu ölmemişti. Ölüme karşı tüm gücüyle direniyordu.

Üç gün daha çalıştım. Direkleri yeni yaptığım bucurgatın yardımıyla güverteye aldım. Ama onları yontup yerlerine yerleştirmek gerekiyordu. Yontma işini ancak iki günde bitirebildim. Bu konuda epey acemilik çekiyordum.

Kaptan güçlükle konuşmaya başlamıştı. Akşama doğru hiç konuşamaz oldu. Söylemek istediklerini bir kağıda yazmaya çalışıyordu.

Ben direkleri yontarken Maud da, yelkenleri elden geçiriyordu.

Bir cuma sabahı her şeyi hazırlamış, direkleri yerlerine yerleştirmeye başlamıştık. Çok zorlanmış, kan ter içinde kalmıştık. Akşam olmuştu. Bir köşeye oturdum. Hem dinleniyor, hem de yaptıklarımızı gözden geçiriyordum. Birden burnuma bir yanık kokusu geldi.

Hemen çabucak Kaptan'ın kamarasına koştum. İçerisi duman içinde kalmıştı. Demek ki yattığı yerden yangın çıkarmaya kalkmıştı. Güçbela Kaptan'ın yatağının yanına gelebildim. Başucunda bulunan gemici fenerini yatağına tutmuş, ama yatak nemli olduğu için bol duman çıkmıştı.

Geri döndüğüm zaman benden kağıt kalem istedi ve titrek harflerle "Hayalet'te olduğum için çok mutluyum..." diye yazdı. Yangın çıkarmayla ilgili tek söz etmedi. Ben de sesimi çıkarmadım.

"Bundan sonra her gün bir duyumu daha yitirerek yaşayacağım. Ta ki .. "

Gerisini getiremedi. "Ölüm" sözcüğünü kullanmaya bir türlü eli varmıyordu.

Onun böyle göz göre göre, yavaş yavaş eriyip gitmesi yüreğimi burktu.

36

O sabah, Kurt Larsen benden istediği kağıdın üzerine; "Sol tarafım da uyuşmaya başladı. Artık zamanım kalmadı..." diye yazdı. Acı çekip çekmediğini sorunca önce anlamadı. Ama bir daha tekrar edince "Artık o kadar değil" diye yazdı. Maud da yanıma gelmiş, Kaptan'ın acı verici durumunu izliyordu. Kalemini yere düşürdü. Tekrar verdik. Bu kez şunları yazdı:

"Acı çekmeyince mutlu oluyorum... Yaşamanın bu kadar güzel olduğu hiç aklıma gelmemişti. Ölmeyi de düşünüyorum..."

"Ya ölümsüzlüğe ne dersin?" diye bağırdım.

"Kalemle okunaksız harflerle bir şeyler karaladı. Bir tek şu sözcüğü okuyabildim. "S..a..ç..m..a..."

Bunları yazdıktan sonra parmakları açıldı, kalem yere düştü. Bir daha kıpırdamadı. Felç her yanını kaplamış olmalıydı.

Ama hala ölmemişti, nefes alıp veriyordu. Onun bu durumu Maud'a dokundu, ağlamaya başladı.

"Bu acı ne zaman sona erecek? Ne zaman!" diye inledi.

37

Hava bozulmuştu. Kışı burada geçirmeye gelmezdi. Hazırlıklarımızı bir daha kontrol ederek adadan ayrılmayı kararlaştırdık.

Kurt Larsen yaşayan ölüden farksızdı. Maud:

"Bir düşünsene Humphrey..." diye gülerek konuştu. "Kalem tutan ellerin, gemi direkleri onarmaya da yaradı. Bir mucizedir bu..."

"Yalnız benim ellerim mi?" dedim. "Bana yardım eden minicik elleri saymayı unuttun."

Utanarak yer yer çatlayan, kanayan ellerine baktı:

"Böyle olmaları daha güzel." diye avutucu bir sesle konuştu. Hiç olmazsa bir işe yaradılar. Bizi kurtardılar. Biraz düşündükten sonra:

"Yarın demir almamız güç olabilir." dedim. "Ama tehlike olacağını sanmıyorum doğrusu."

Ertesi günü kazasız belasız demir alarak Hayalet'i açık denize doğru yönelttim. Maud son kez adamıza baktı:

"Hoşçakal sevgili adamız..." dedi. "Seni hiç unutmayacağım Gayret Adası."

"Ben de unutmayacağım." dedim. "Hele orada geçirdiğim günler! .. "

Açık denize çıktığımızda kamarasına koşup Kurt Larsen'e baktım. Daha ölmemişti. Batı ufkundaki kara bulutlar fırtına çıkacağını gösteriyordu.

Gemide iki kişi olduğumuz için üst yelkenleri kullanamıyor, altta bulunanlarla yetinmek zorunda kalıyorduk. Bunun için fazla hızlı gidemiyorduk.

Akşam, rüzgar gittikçe hızlanmaya, sertleşmeye başladı. Maud'u yatırdım.

Gece boyunca dümen tuttum. Hava kötü olduğu için ters bir hareketle geminin alabora olmasından korkuyordum.

Hava ertesi gün de değişmedi. Uykusuzluktan başka bir sorunumuz yoktu.

Uykusuzluğa daha fazla dayanamayarak yelkenleri indirdim, kamarama çekilip yattım. Bir iki saat uyur kalkarım diyordum. Ama uyandığımda bir de baktım ki, yirmi iki saat uyumuşum. Gene uyudum.

Ertesi sabah kalkıp güverteye çıktım. Hava düzelmişti. Maud'u aradım. Kurt Larsen'in yattığı yerde, onun başucunda buldum. Ağlıyordu. Kaptan'ın artık yaşamadığını anladım. Hıçkırarak:

"Biz fırtınayla meşgulken ölmüş." dedi.

"Zaten son zamanlarda yaşıyor sayılmazdı ki." diye mırıldandım.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra küçük bir cenaze töreni düzenleyerek Kurt Larsen'i denize attık. Elimde olmadan üzüntüyle şöyle fısıldadım.

"Hoşça kal Kurt Larsen... Senin yaşamaya bağlılığını, kendine özgü dünya görüşünü, her zaman anacağım. Tüm kötülüklerine karşın seni seviyordum."

Yelkenleri düzeltmek için başüstüne giderken ufukta kara bir duman gözüme çarptı. Duman gittikçe büyüyordu. Buharlı bir gemiydi bu. Deli gibi koşup, dolaptan bir bayrak çıkarmaya gittim. Ama acı acı gülerek geri döndüm. Bayrak direğim yoktu ki...

"Şimdi ne olacak?"

"Hiç... İşte bizi gördüler zaten. Bak, buraya doğru geliyorlar.

Biraz sonra her şey bitecek, o kokuşmuş, yoz ortamıma dönecektim. Kurt Larsen, Hayalet ve Maud... Hepsinden ayrılmak zorundaydım. Bu beni çok üzdü.

Maud'a baktım. Bakışlarımız birleşti. Gözlerinde hiç görmediğim parıltılar vardı. O anda onun da benim gibi düşündüğünü anlayıp mutlu oldum.

Amerikan gemisinden bizi almak için sandal indirilirken bundan sonra hiç ayrılmamaya ve birbirimiz için yaşamaya çoktan karar vermiştik...